உயிர் ஆசை

அமெரிக்கக் கதை

ஜோதி நிலையம்

சர்வதேசக் கதைகள்

ஒவ்வொன்றும் விலை அணு எட்டு

காதற் கதை (இத்தாலியக் கதை)	க. நா. சுப்ரமண்யம்
வெற்றி (பிரஞ்சுக் கதை)	'வாணீசரணன்'
காளி (ஜெர்மன் கதை)	க. நா. சுப்ரமண்யம்
காதற் கீதம் (ரஷ்யக் கதை)	ரா. ஆறுமுகம்
பெண் மனம் (ஸ்பானியக் கதை)	ப. திருமலை
போலி (ஆங்கிலக் கதை)	எஸ். ராஜா
தேவமலர் (ஸ்விடிஷ் கதை)	க. நா. சுப்ரமண்யம்
3 கதைகள் (ஹங்கேரியக் கதைகள்)	எஸ். ராஜா
உயிர் ஆசை (அமெரிக்கா கதை)	'புதுமைப்பித்தன்'
இசைச் செல்வன் (போலிஷ் கதை)	ப. திருமலை
வழிப்பறவைகள் (டேனிஷ் கதை)	கி. ரா.
துர்லக் (செக்கோஸ்லோவேகியக் கதை)	த. நா. குமாரஸ்வாமி

இன்னும் பல நாட்டு இலக்கியங்களிலிருந்து மொழி பெயர்த்த கதைகள் பிரதி மாதமும் வெளி வருகின்றன.

விவரங்களுக்கு

ஜோதி நிலையம்

திருவல்லிக்கேணி — சென்னை

64

சர்வ தேசக் கதை மலர் - 9

விலை அணா எட்டு

சர்வ தேச நாவல்கள்

விரைவில் வெளிவரும்

மாய சந்யாசி
ஆண்டன் செகாவ் எழுதிய ரஷ்ய நாவல்

ஹாரேனின்
பால்ஸக் எழுதிய பிரெஞ்சு நாவல்

தாய்
ஆசிரியை கிரேஸியா டெலடா எழுதிய இத்தாலிய நாவல்

கணையாழி
ஆசிரியை ஸெல்மா லாகர்லெவ் எழுதிய ஸ்வீடிஷ் நாவல்

லோபி
ஆசிரியை ஜார்ஜ் எலியட் எழுதிய ஆங்கில நாவல்

கோமாளி
தாமஸ் மான் எழுதிய ஜெர்மன் நாவல்

லட்சிய பூமி
அயிநோ கள்ளாஸ் எழுதிய பின்னிஷ் நாவல்

கவிஞன் காதல்
ஹென்ரிக் ஸிங்கிவிஸ் எழுதிய போலிஷ் நாவல்

குற்றமும் தண்டனையும்
டாஸ்டாவ்ஸ்கி எழுதிய ரஷ்ய நாவல்

அவமானச் சின்னம்
நத்தானியல் ஹார்த்தான் எழுதிய அமெரிக்க நாவல்

இன்னும் செக், நார்வே, ஸ்பெயின், டச்சு, ஹங்கேரி, போர்ச்சுகல், கிரீஸ் முதலிய தேசத்துப் பிரபல ஆசிரியர்கள் எழுதிய நாவல்களும் வெளிவரும்.

உயிர் ஆசை

அமெரிக்கக் கதை

எழுதியவர்
ஜாக் லண்டன்
வில்லியம் ஸரோயன்

மொழிபெயர்ப்பு
"புதுமைப் பித்தன்"

ஜோதி நிலையம்
திருவல்லிக்கேணி :: சென்னை

சர்வதேசக் கதை மலர் - 9
முதற் பதிப்பு

விலை அணா எட்டு

விரைவில் வெளிவரும்
ரத்தக் காட்டேரி
(பயங்கர நாவல்)
"புதுமைப் பித்தன்"

கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை.

முன்னுரை

சர்ச்சில், உருக்கமாக, இங்கிலீஷ் பாஷை பேசும் மகா சமாஜம் என்று பேசி, அமெரிக்க மக்களுடன் உறவுகொண்டாடுகிறார். அமெரிக்க மக்களைப் பொறுத்தவரை பாதி உண்மை; இன்று யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா என வரம்பு படுத்தப்பட்ட ராஜாங்கத்துக்குள் வாழ்வு நடத்தும் ஜனங்கள், சரித்திரத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்தில் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில், நிகழ்ந்த சமய - பொருளாதாரச் சூழலின் விளைவாக, அங்கிருந்து கடல்கடந்து, அமெரிக்காவில் வந்து பல ஜாதி மக்கள் குடியேறினார்கள்; அதில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் உண்டு; ஜெர்மனியர் உண்டு; ஸ்பானியர் உண்டு; இங்கிலீஷ்காரரும் உண்டு. அங்கு வந்து குடியேறிய ஜனங்கள் சேர்ந்து வாழ்வதில்தான் பலம் உண்டு, (பலன் உண்டு) என்பதை அறிந்ததின் விளைவாக ஒரு ராஜாங்கம் உருவாயிற்று. அதன் ராஜாங்க பாஷை ஆங்கிலமாயிற்று. இப்படியாக அமெரிக்காவை இங்கிலீஷ் பாஷை பேசும் ஜன சமுதாயம் என சர்ச்சில் சொல்லுவதற்கு சவுகரியமும் சந்தர்ப்பமும் வாய்ந்தது.

இந்த திருக்கூட்டத்தில் இடம் பெயர்ந்து உருவான இங்கிலீஷ் பாஷை வெகுகாலமாக, இங்கிலீஷ் இலக்கியத்தின் எதிரொலியாக? இருந்து வந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிச் சாகையிலே, அமெரிக்காவில் புதுவிதமான பொருளாதார கட்டுக்கோப்பு உதயமாயிற்று. இதன் பலன் இலக்கியத்தில் வடிவம் பெற்றது. அமெரிக்க இங்கிலீஷுக்கு ஒரு தனிப் பாணியும், இலக்கியத்துக்கு தனித்தன்மையும் வாய்த்தது. இரண்டு யுத்தங்களுக்கிடையில் அமெரிக்க இலக்கிய வளர்ச்சி மலைக்கும்படியாக இருக்கிறது. வருங்காலம் வரம்பு அறிவித்து நிர்ணயிக்க முடியாதிருக்கிறது.

இந்தத் தொகுதியில் இரண்டு கதைகளை நான்—அதாவது எனக்காக எனது சில நண்பர்களுடன்—தெரிந்தெடுத்தேன்; (தெரிந்தெடுத்தோம்) முன் கதை ஜாக் லண்டன் எழுதிய உயிர் ஆசை; பின் கதை வில்லியம் ஸரோயன் எழுதிய காதல் கதை. முன்னது, முன் சாகையிலும், பின்னது இரண்டு யுத்த இடைக் காலத்திலும், முறையே குறிப்பிடத்தக்க, பிரமாதமான கதைகள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஜாக் லண்டன் என்பவரின் முழுப் பெயர் ஜான் கிரிப்பித் லண்டன் என்பது. ஆயுசு 1876–1916. ஜனனம் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில். நாடோடியாக ஜோசியம் பார்த்து திரிந்த வில்லியம் ஹென்ரி சானி என்பவருக்குப் பிறந்தவர். ஜாக் லண்டனும் தகப்பனாருடைய நாடோடிக் குணத்தைப் பெற்றிருந்தார். இவருக்கு ஜெர்மன் சித்தாந்திகளான நீட்ஷேயிடமும் மார்க்ஸிடமும் அபார பக்தி. அவரது கருத்துக்கள் யாவும் நீட்ஷேயும், மார்க்ஸும் மனசில் ஏற்றிய பௌருஷ சித்தாந்தங்கள், வாழ்வு கொடுத்த கைப்பு ஆகிய இரண்டின் மலர்ச்சி. சக்தி உபாசகன், அதிமானுஷ்ய உபாசகன் என்று சொல்லவேண்டிய நீட்ஷே, சகல தர்மங்களும் கவந்தபந்தத்தினடியாகவே பிறந்தவை என்று சொல்லும் மார்க்ஸ், ஆகியவர்களே நாடோடியின் மனசில் தர்ம ஸ்தாபகர்கள் என நிர்ணயமாவது இயல்பு. அதில் பிறந்தவைகளே, வாழ்வின் உயிர்ப் போரைப்பற்றிய கதைகள். இக்கதை 1907-ல் எழுதப்பட்டது.

ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில் பிறந்த மற்றொரு பிரதான புருஷர் வில்லியம் ஸரோயன். இவர் ஒரு அர்மீனியர். இவருக்கு அமெரிக்க இலக்கிய ரசிகக் கூட்டம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் கேந்திர ஸ்தான பெருச்சாளிகள் இடம்கொடுக்க மறுத்தன. தினசரி ஒரு கதை எழுதி பத்திரிகைக்கு தபாலில் அனுப்பிவிடுவது என வைராக்கியத்துடன் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். பெயரும் புகழும் வந்தன. அவருடைய இலக்கிய துறை சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல; நாவல்கள், நாடகங்கள் உண்டு. அமெரிக்காவின் இன்றைய யுக தர்மத்தின் ஒரு சாகையை பிரதிபலிக்கும் ஆலிவர் கோல்ட்ஸ்மித் என இவரை நான் எண்ணுகிறேன். ஆலிவர் கோல்ட்ஸ்மித் என்பவர் இங்கிலீஷ் இலக்கியத்திலே 18-ம் நூற்றாண்டில் கள்ளம் கவடு அற்ற வேக்பீல்ட் விக்கார் (மத போதகர்) கதையை சொன்ன மாதிரியிலேயே இன்று அர்மீனியர் சுக துக்கங்களை ஸரோயன் சொல்லுகிறார். கொழுந்தோடிப்படரும் இலக்கியத்தின் திசைகாட்டியாக அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவரும் நியூ டைரக்ஷன்ஸ் (புது வழிகள்) என்ற பத்திரிகையிலிருந்து எடுத்த கதை இது.

கதைகளின் தாரதம்மியத்தைப்பற்றியோ அவற்றை எப்படி அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதையோ உபதேசித்துக் கொண்டிருப்பது ரசக் குறைவான காரியமாகையால், அதை வாசிப்பவர்களுக்கும் மதிப்புரை செய்வோருக்கும் விட்டுவிடுகிறேன்.

‘புதுமைப்பித்தன்’

உயிர் ஆசை

ஜாக் லண்டன்

அவர்கள் இருவரும் நொண்டி, நொண்டி ஆற்றங்கரை வழியாக தள்ளாடி நடந்தார்கள். கத்தி போல ஊசியாக, தெத்துக்குத்தாக கிடந்த பருக்கைக் கற்கள் காலை வெட்டியது. அவர்களிருவரும் சோர்ந்து விட்டார்கள்; உடம்பு வலுவிழந்துவிட்டது. நெடிய துன்பம் முகத்திலே, விதியற்ற பொறுமையைக் காட்டியது. அவர்களது முதுகில் தோளோடு சேர்த்து இறுகக்கட்டிய கம்பளி மூட்டை அமுக்கியது. முதுகுச் சுமைக்கு அண்டை கொடுத்து, நெற்றியைச் சுற்றி மண்டைக் கட்டு; ஒவ்வொருவனும் கையில் துப்பாக்கியை ஊன்றி நடந்தான். தலையும் தோளும் முன்னே சாய, கண்களை தரையில் ஊன்றியபடி நடந்தனர்.

“அந்தக் குடிசையிலிருக்கும் இரண்டு தோட்டாக்களும் நம் கையிலிருந்தால் தேவலை” என்றான் பின்னால் வந்தவன்.

குரலிலே நயப்பு அற்றிருந்தது. உற்சாகமற்றுப் பேசினான்.

பாறைகளின்மீது நுரைத்துக்கொண்டு ஓடும் ஆற்றுப் படுகையில் நொண்டிச் சென்றவன் பதிலே சொல்லவில்லை.

பின்னவன் அவனது சுவட்டை தொடர்ந்து

வந்தான். இருவரும் காலில் போட்டிருந்த ஜோடுகளை கழற்றவில்லை. தண்ணீர் உறைபனி மாதிரி காலை வெட்டியது. அதனால் அவர்களது கணுக்கால் வலித்தது; பாதம் மரத்துப் போயிற்று. சில சமயம் தண்ணீர் முழங்கால் வரை நனைத்தது. எதிர்பாராத ஆழம் அவர்களை தள்ளாட வைத்தது. பாறை வழுக்க பின்னால் வந்தவன் விழுந்துவிட்டான். ஆனால் திக்கு முக்காடித் தடுமாறி காலை ஊன்றிக் கொண்டான். அதே சமயத்தில் வலிபொறுக்க மாட்டாமல் கத்தினான். தலை கிறங்கியது. விழாமல் நிற்பதற்கு பற்றுக்கோடு தேடுவதுபோல காற்றில் துழாவினான். கடைசியாக ஊன்றி நின்று, பிறகு மேலே கால் எட்டிவைக்க, தள்ளாடி முன்னால் விழப்போனான். பிறகு நிலையாக நின்று மற்றவனை நோக்கினான். அவன் தலையைத் திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை.

தனக்குள் ஆலோசிப்பதுபோல ஒரு நிமிஷம் நின்றான். பிறகு வாய்விட்டு முன்னவனுக்கு குரல் கொடுத்து, "ஏ டோய், என் கணுக்கால் மொழி புரண்டுவிட்டது" என்றான்.

முன்னவன் நுரைத்துக்கொண்டு பாயும் ஆற்றில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. பின்னவன் கண்கள் அவனையே தொடர்ந்தன. கண்ணிலே களையில்லை; அம்பு பட்ட மானின் வேதனை அவன் கண்களில் தேங்கியது.

முன்னவன் எதிர்கரைக்கு தள்ளாடித் தள்ளாடி நேராக நடந்தான். திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. பின்னவன் உதடு சற்று நடுநடுங்கியது. அதனால் அவன் முகத்தை மறைத்த மயிர் அசைந்து குலுங்கி

யது. நாக்கு கூட சற்று எட்டிப் பார்த்து உதட்டைத் துழாவி நனைத்தது.

முன்னவனை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

உடல் வலு மிக்கவன் நொடிந்து இற்றுப்போய் கூவி அழைக்கும் ஓலம் அது. முன்னவன் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். முன் நோக்கிக் குனிந்து நொண்டித் தள்ளாடி சரிவின்மேலேறி தூரத்தில் வானத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டும் மலைச் சரிவை நோக்கினான். தூரத்து மேட்டில், தாண்டி அந்தப் புறமாக இறங்கி மறைந்துவிட்டான்;—முன்னவன் போயே போய்விட்டான். இனி என்ன, தன்னையும் தனிமையையும் சூழ்ந்த உலகை சுற்றி நோக்கினான். தூரத்திலே சூரியன் மங்கலாக தெரிந்தது. மஞ்சும் பனியும் அதை மறைத்துத் திரையிட்டு, அது இருந்த இடத்தை வெள்ளை வெளிச்சத்தால் காட்டியது. ஒற்றைக் காலில் பலத்தை ஊன்றி நின்றுகொண்டு கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். மணி நாலு. மாசம் ஜூலையோ ஆகஸ்டோ என அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. தேதி விட்டுப் போய்விட்டது. சூரியன் உத்தேசமாக வடமேற்கைத்தான் காட்டுகிறது என்பது அவனுக்கு தெரியும். அவன் தென்திசை நோக்கினான். தென்படும் குளிர்மலைகளைத் தாண்டி எங்கோ தூரத்தில் கிரேட் பேர் ஏரி இருக்கிறது என்பது அவனுக்கு தெரியும். அந்தத் திசையில்தான் ஆர்க்டிக் வட்டம் கனடா பனிப் பாலைவனத்தை ஊடுறுவுகிறது என்பது அவனுக்கு தெரியும். இவன் நிற்கும் சிற்றாறு தாமிரச் சுரங்க நதிக்கு ஒரு உப நதி. தாமிரச் சுரங்க நதி வடதிசை நோக்கி ஓடி கார

ளேஷன் வளைகுடாவில் சங்க முகமாகிறது. அவன் அங்கு சென்றதில்லை. ஆனால் ஹட்ஸன் பே கம்பெனி யின் பூமிப் படத்தில் அதைப் பார்த்ததுண்டு.

மறுபடியும் தன்னைச் சூழ நோக்கினான். நெஞ்சில் நம்பிக்கை வளர்க்கும் காட்சியல்ல அது. சுற்றிலும் அஷ்ட திசையிலும் வானவளையம் அவனை சிறை யிட்டது. மலைகள் உயரமற்றவை. மரமோ, செடியோ, புல்லோ எதுவும் கிடையாது. எங்கு பார்த் தாலும் அத்துவானமாகக் கிடந்தது. பயம் கண்ணுக் குள் உதயமாயிற்று.

முன்னவனைப் பெயரிட்டழைத்து மெல்லிய குர லில் இரண்டொரு தடவை கூப்பிட்டான்.

சுக்காம் பாறைத் தண்ணீரில் வெடவெட என்று நடுங்கினான். எல்லையற்ற பெரு வெளியும் தனிமையும் அவனை மூச்சுத் திணற அமுக்குவதுபோலிருந்தது. நிர்தாட்சண்யமாக மனசில் சற்றும் கசிவு இல்லாமல் அவை அப்படியே அமுக்கி கொன்றுவிடும்போன் றிருந்தது. காக்கை வலிப்புபோல அவனது கைகள் வெடவெடவென்று நடுங்கின. பிடித்திருந்த துப்பாக்கி தண்ணீருக்குள், 'சளப்' பென்ற சப்தத்துடன் விழுந் தது. இந்தச் சத்தம் மீண்டும் அவனுக்கு சுதாரிப்பு கொடுத்தது. பயத்தோடு போராடினான். நீரில் துழாவி, துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டான். முதுகுச் சுமையை சற்று மேலே இழுத்துக்கொண்டான்; புரண்டுபோன கணுக்காலில் பளுவைக் குறைக்க முயன்றான். மெதுவாக, ஜாக்கிரதையாக, வலி ரம்பம் போட்டு அறுக்க கரைக்கு வந்தான்.

அங்கு அவன் நிற்கவில்லை. வலியையும் மதியாது,

வெறிபிடித்த வேகத்துடன் தன் சகா மறைந்துபோன மேட்டின்மேல் ஏறினுன். முன்னவனைவிட நெளிந்து நெளிந்து தள்ளாடி நடக்கவேண்டியிருந்தது. மேட்டில் நின்று பார்த்தான். எதிரே பள்ளத்தாக்கு; உயிர்ச் சலனமற்ற பள்ளத்தாக்கு. பள்ளத்திலே தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. அதனடியில், பஞ்சுபோல பாசி படிந்து கிடந்தது. அவன் காலை ஊன்றி நடக்கும் போது, 'ஈச்' 'ஈச்' என்று உறிஞ்சி காலைக் கவ்வியது. பாசிப் படர்மேல், முன்னவன் காலடித் தடத்தை தொடர்ந்தான். பாசிக்கிடையே பாறைக் குவியல்கள் தீவுக் கூட்டங்கள்போல தலைதூக்கி நின்றன.

அவன் தனித்துப்போனுன் என்றுலும் திசைதப்பி விடவில்லை. இப்படியே நடந்து சென்ருல் குறுகிக் குட்டையாக வளர்ந்துள்ள ஸ்புரூஸ், பர் மரங்கள் நிறைந்த பிராந்தியத்துக்கு போகலாம் என்பது அவனுக்கு தெரியும். அங்கே ஒரு ஏரி உண்டு; ஏரிக்கு ஒரு சிற்ருறு உண்டு. அங்கே தண்ணீர், பால்போல சுக்காம் பாறைத் தண்ணீராக இராது. ஆற்றுப் படுகையிலே கோரை வளர்ந்திருக்கும். அது அவனுக்கு நினைவிருந்தது. அங்கே உத்தரத்துக்கேற்ற பெரிய மரமில்லை. அந்த நதியை ஒட்டியே சென்ருல் அதுவும் குறுகி, குறுகி, நீர்க்கோலமாகச் சிறுத்துவிடும். அங்கே அதைக் கடந்து மற்ருெரு சிற்ருறு. அது மேற்கு நோக்கி ஓடுகிறது. அது கடைசியில் டியூஸ் நதியில் கலக்கிறது. அங்கே, கவிழ்த்துப் போட்ட படகு குடிசையாக இருக்கிறது. அதிலே தோட்டா இருக்கிறது. மீன் பிடிக்க தூண்டில் உண்டு. சின்ன வலை உண்டு; உணவைப் பிடித்துத் தின்ன வகையுண்டு.

அது மட்டுமா. மாவு இருக்கிறது. பன்றிக்கறி இருக்கிறது. பயறு வகையும் கொஞ்சம் உண்டு.

முன்னே நடந்துவிட்டவனும் அங்கே இவனுடைய வருகைக்காக காத்திருப்பான்; பிறகு இரண்டு பேருமாக டியூஸ் நதியில் படகேறித் தண்டு வலித்து கிரேட் பேர் ஏரிக்கு சென்று, அங்கிருந்து ஏரியில் குறுக்கே தெற்கு நோக்கி மக்கன்ஸி வரை செல்ல முடியும். வட திசையிலிருந்து விரட்டிவரும் உறை பனிக்காலத்தை முந்திக்கொள்ள இவர்கள் மேலும் மேலும் தென்திசை நோக்கி ஓடினாலும், ஜலத்தில் உறைபனிக் கட்டிகள் மிதந்து சுழித்து ஓடத்தான் செய்யும். இப்படியாக இவர்கள் தெற்குநோக்கி படகில் சென்றுகொண்டே இருந்தால் வானளாவிய விருட்சங்கள் அடர்ந்த பகுதியில் ஹட்ஸன் பே கம்பெனிக் கிடங்கு ஏதாவது ஒன்றுக்கு செல்லுவது நிச்சயம். அங்கே போனால் சாப்பாட்டுக்கு கவலை இல்லை.

பின்னவன் முக்கி முனகி நடந்துகொண்டிருக்கும் போது அவன் மனதில் ஊசலாடிய எண்ணங்கள் இவை தான். முன்னேறி நடக்க தன்னை அவன் நிர்ப்பந்தப் படுத்தி ஈடுபடுத்தினான்; அதேமாதிரி, முன்னே சென்றவன் தன்னை இடைவழியில் விட்டுவிட்டு ஓடிப் போய் விடவில்லை என்றும் குடிசையில் தனக்காக காத்திருப்பான் எனவும் நம்பும்படி மனசைப் பலவந்தப் படுத்தினான். இம்மாதிரி நினைக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால், நடப்பதற்கு முயற்சி செய்வதில் பலனே கிடையாது. வழியிலே கிடந்து செத்து மடிந்திருக்கவேண்டியதுதான். மங்கி

மங்கித் தெரியும் சூரிய வட்டமும் வடமேற்கில் மூழ்கி மறைந்தது. இதற்குமுன் இதே மாதிரி பலதடவை தொடர்ந்து எட்டிப்பிடிக்க ஓடிவரும் பருவத்தைத் தப்பி ஓடுவதற்கு தன் சகாவுடன் ஓடியதை எல்லாம் ஒவ்வொரு அடிவைக்கும் போதும் நினைத்தான். மறுபடியும் குடிசையில் இருக்கிற உணவு, ஹட்ஸன் பே கம்பெனி கிடங்கில் உள்ள உணவு அத்தனையையும் மறுபடியும் நினைத்தான். அவன் இரண்டு நாட்களாக சாப்பிடவில்லை. வெகுநாளாகவே எதுவும் சாப்பிடவே வேண்டியிருக்கவில்லை. வழியிலே காய்த்துக் கிடந்த காட்டுக் காய்களை பறித்து வாயில் போட்டான். காட்டுக்காயில் பொட்டு தண்ணீரும், கசக்கும் வித்தும்தான் உண்டு. கடித்து சுவைத்தான். இந்தக் காயைத் தின்றால் பசி ஆறாது என்பது தெரியும். ஆனால் அனுபவத்தையும் அறிவையும் மீறியதொரு நம்பிக்கை அவனைத் தின்ன வைத்தது.

இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும். குத்துக்கல்லில் கட்டைவிரல் மோத, சோர்வும் பலவீனமும் அவனை மேற்கொண்டது. அவன் விழுந்தான். இப்படியும் அப்படியும் அசையாமல் கிடந்தான். முதுகுச் சுமைக் கயிற்றை தளர்த்தி நழுவவிட்டு உட்கார்ந்தான். வட திசைப் பிராந்தியமாகையால் இன்னும் நன்றாக இருட்டவில்லை. பாறையில் தடவித் தடவி காய்ந்துலர்ந்த பாசியை சேகரித்தான். அதைக் குவித்துவைத்து நெருப்பு மூட்டினான். நெருப்பு நின்று எரியவில்லை. புகைந்து குமைந்தது. தகரப் போணியில் தண்ணீர் சுட வைத்தான்.

மூட்டையை அவிழ்த்தவுடன் முதல் வேலையாக கையிலிருந்த தீக்குச்சிகளை எண்ணினன். மொத்தம் அறுபத்தி ஏழு தீக்குச்சிகள் இருந்தன. நிச்சயப்படுத் திக்கொள்ள மூன்று தடவை திருப்பித் திருப்பி எண்ணினன். அவற்றைச் சில கூறுகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொன்றையும் ஈரம் கசியாத வெண்ணைக் கடுதாசி யில் சுருட்டி ஒன்றை சுங்கான் புகையிலைப் பையிலும், மற்ெருன்றை தொப்பியின் சுற்றுப்பட்டியிலும் இன் ெனென்றை உள்சட்டைக்குள் மாரிலும் சொருகிக் கொண்டான். திடீரென்று பயம் உந்தித் தள்ள மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஒன்ருக எண்ணிப் பார்த்தான். அறுபத்தியேழுதான் அப் போதும் இருந்தது,

ஜோடுகளை நெருப்பருகில் வைத்து காய வைத் தான். காலைச் சுற்றுவதற்கிருந்த மொக்காஸின் தோல் தொப்பலாக நனைந்து திரிதிரியாக கிழிந்துபோயிருந் தது. கம்பளி மேஜோடு ஓட்டை விழுந்துவிட்டது. பாதம் புண்ணுகி ரத்தம் கசிந்தது. கணுக்காலில் வலி தெறித்தது. சற்றுத் தடவிப் பார்த்தான். முழங்கால் பருமனுக்கு வீங்கிவிட்டது. கம்பளிப் போர்வையில் ஒரு துண்டை எடுத்துக் கிழித்து கணுவை இறுக வரிந்து கட்டினன். பாதத்தை குளிரிலிருந்து பாது காக்க இன்னும் இரண்டு துண்டுகளைக் கிழித்து பாதங் களையும் கட்டிக் கொண்டான். பிறகு வென்னீரைக் குடித்தான். போர்வைக்கடியில் சுருண்டான். பிரேதம் மாதிரி தூங்கிக் கிடந்தான். சூரியன் வட கிழக்கில் உதயமாயிற்று. மேகம் சூரியனை மறைத்தது.

காலை ஆறு மணிக்கு விழித்தான். மல்லாந்தபடி

படுத்துக் கிடந்தான். சாம்பல் பூத்த வானத்தைப் பார்த்தே கிடந்தான். வயிறு பசிக்கிறது என்பது தெரியும். ஒருக்கணித்துச் சரிந்து படுக்கும்போது, ஒரு முக்காரச் சத்தம் கேட்டது. ஒரு காட்டுமான் இவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. மிருகம் ஐம்பது அடி தூரத்தில்தான் நின்றது. மனிதனுக்கு உடனே காட்டுமான்கறி நெருப்பில் தளதளவென்று பொறிவதுதான் மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. பக்கத்தி லிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து, தெய்வத்தைக் கும்பிட்டு, குதிரையை இழுத்தான். மிருகம் துப் பாக்கியைக் கண்டதும் குதிபோட்டுக்கொண்டு ஓடிப் போயிற்று.

வாயிலே வந்தபடி திட்டிக்கொண்டு துப்பாக் கியை எறிந்தான். எழுந்து நிற்பதற்கு வலிபொறுக்க மாட்டாமல் அலறினன். நடப்பது பகீரத பிரயத்தன மாகி விட்டது. கால்களை இழுத்து இழுத்துப்போட்டு மெதுவாக நடந்தான். துருப்பிடித்துப் போனதுமாதிரி கால்கள் மடங்க மறுத்தன. மனசை இழுத்துப்பிடித்து பலவந்தமாக வலியைப் பொருட்படுத்தாமல் காலை மடக்கி நீட்டவேண்டி இருந்தது. கடைசியாக எழுந்து நின்ருன். இம்முயற்சியில் இவனது தெம்பு ம்முழுவதும் இற்றுவிட்டது.

சற்று மேடான இடத்தில் சென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். நாலா திசையிலும் மரமோ குத்துச் செடியோ பெயர் சொல்லக்கூட கிடையாது. பாசி யும், பறையும், குட்டையும், சிற்றேடையுந்தான் தென் பட்டது. வானம் சாம்பல் பூத்திருந்தது. தரையும் தண்ணீரும் சாம்பல் பூத்துக் கிடந்தது. வானத்தில்

சூரியனோ, சூரியன் இருப்பதாக அறிகுறியோ தென்படவில்லை. வடக்கு எங்கிருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. நேற்றிரவு இந்த இடத்துக்கு வந்த தடம் மறந்துபோயிற்று. ஆனால் வழிதப்பி விடவில்லை. அவனுக்கு அது தெரியும். நிச்சயமாக, சீக்கிரத்தில் குத்துச் செடிகள் செழித்து வளரும் பிரதேசத்துக்கு போவான். அது இடது பக்கமாக, எங்கோ, வெகு அருகிலேயே, ஒருவேளை, அதோ தெரியும் அந்த மலையைத் தாண்டியதும் இருப்பதாக அவன் நினைத்தான். திரும்பிப் போய் மூட்டையைக் கட்டினான். மூன்று பொட்டணங்களாக மடித்துவைத்த தீக்குச்சிகள் வைத்த இடத்திலேயே இருக்கிறதா என்று நிச்சயப் படுத்திக் கொண்டான். ஆனால் அவன் அதை மறுபடியும் எண்ண உட்காரவில்லை. ஆனால் சற்று தயங்கினான். எதிரில் இருந்த ஒரு மூட்டை, தோற் பை மூட்டையைப் பார்த்துத் தயங்கினான். அதை வெடுக்கென்று எடுத்தான். வெறிச்சோடிக் கிடந்த பனி வனாந்தரம் அதையும் அவனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொள்ள முயன்றதுபோலப் பட்டது. அதன் எடை பதினைந்து பவுண்டுகள். மறுபடியும் அவன் பகலுக்குள் தள்ளாடி நுழையும்போது, அதுவும் அவன் மூட்டைக்குள் நுழைந்தது.

இடது பக்கமாக நடந்தான். காட்டுக் காய்களை பறித்துத் தின்னுவதற்காக மட்டும் இடையிடையே நின்றான். கணுக்கால் மடங்க மறுத்தது. நொண்டுதல் ஜாஸ்தியாயிற்று. ஆனால் வயிற்றில் உண்டான வலியைவிட இந்த வலி பெரிதாக தென்படவில்லை. பசி குடலைப் பின்னி முறுக்கியது; பிய்த்துப் பிய்த்துத்

நின்றது. குத்துச் செடி முளைத்துக் கிடக்கும் பிரதேசத்தை அடைவதற்கு தடம்பிடித்துச் செல்லுவதற்கு வேண்டிய சிரத்தையைக்கூட குலைத்தது அந்தப் பசி. காட்டுக் காய் பசியை ஆற்றவில்லை. நாக்கையும் அண்ணக்கையும் நமைச்சலால் துன்புறுத்தியது.

கடைசியாக ஒரு பள்ளத்தாக்கில் வந்திறங்கினான். பாறையில் முட்டையிட்டு வாழும் காட்டுப் பட்சி, கிர்-கிர் என்ற கூச்சலிட்டு சிறகையும் படபடவென்றடித்து பறந்தது. கல்லெடுத்து வீசினான். கல் அதன்மீது விழவில்லை. மூட்டையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு, பூனை குருவியை பிடிக்கப் பதிவைப்பதுபோல் அவற்றைத் தொடர்ந்தான். கூர்மையான பாறையின் முனை, கால் சட்டையைக் கிழித்து முழங்காலையும் தேய்த்து, வழி நெடுக ரத்தக் கசிவுகொண்டு தடக்கோலமிட்டது. பசியின் வலியிலே இந்த வலி.அஸ்தமித்தது. பாசியிலே புழுப்போல நெளிந்து ஊர்ந்தான். சட்டை தொப்பலாயிற்று. உடம்பும் நனைந்தது. அது அவனுக்குப் படவில்லை. பசியின் வேகம் ஜன்னிமாதிரி இருந்தது. எப்போதோ பட்சிகள் சிறகெடுத்து பறந்துவிட்டன. அவற்றின் கிர்-கிர் என்ற சப்தம் அவனைக் கேலிசெய்வதுபோல இருந்தது. அவற்றை சபித்தான். அவற்றின் குரல் காட்டி அவற்றைக் கேலிசெய்தான்.

ஒன்று தூங்கிக்கொண் டிருக்கையில் அதனிடம் நெருங்கிவிட்டான் போலும். பாறைக் குடுவையிலிருந்து அவன் முகத்தில் மோதிக்கொண்டு பறந்தது. சடக்கென்று எட்டிப் பிடித்தான். பட்சியைப்போல அவனுக்கும் அது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி. கையில் அகப்பட்டது மூன்று இறகுகள். அது பறந்து செல்லு

வதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அதனிடம் அவனுக்கு வந்த கோபம் சொல்லி மாளாது. அது ஏதோ மன்னிக்கமுடியாத ஒரு தப்பிதத்தை செய்து விட்டதுபோலிருந்தது அவனுக்கு.

நாட்களும் ஓடின. காட்டு ஜீவராசிகள் ஓடியாடித் திரியும் பள்ளத்தாக்குகளை அடைந்தான். மான் கூட்டம் ஒன்று, இருபது இருக்கும், துப்பாக்கி லெக்குக்கு ரொம்பவும் அருகில் துள்ளி ஓடின. அவற்றை விரட்டிக்கொண்டே ஓடினுல், சோர்ந்து விழுந்து விடுவது நிச்சயம் என்று நினைத்தான். ஒரு கரு நரி, வாயில் காட்டுப் பட்சியொன்றை கவ்விக்கொண்டு அவனருகே ஓடிவந்தது. அவன் இரைந்து கூச்ச லிட்டான். சத்தம் பயங்கரமாக இருந்தது. நரி பதறிப்போய் ஓட்டமெடுத்தது. பட்சியைப் போட வில்லை.

பிற்பகலில், சுக்காம்பாறைத் தண்ணீர் பிரவாகமாக ஓடும் சிற்றேடையைத் தொடர்ந்து சென்ருன். அது கோரைப் புல் ஊடே ஓடியது. கோரையைக் கையில் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு பிடுங்கினுன். கோரைத் தண்டினடியில் வெங்காயம் மாதிரி குருத்து இருந்தது. அது மெதுவாக இருந்தது. நெர நெரவென்று அவற்றை மென்று தின்ருன். உணவு கிடைத்து விட்டதுபோலிருந்தது. ஆனுல் நார் மென்றுவிழுங்க முடியாமல் திப்பி திப்பியாக இருந்தது. தண்ணீரும் நாரும் கலந்த ஒரு தாவரச் சேர்க்கை. பசியாற்ற லாயக்கற்றது. மூட்டையை இறக்கி வைத்துவிட்டு, ஆடுமாடு மாதிரி, கோரைக்கிழங்குகளைப் பிடுங்கித் தின்ன ஆரம்பித்தான்.

உடம்பில் ரொம்பவும் அசதி தட்டியது. அடிக்கடி படுத்து தூங்கவேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் கால் ஓயாமல் நடந்து சென்றான். பசி அவனை உந்தித் தள்ளிச் சென்றது. தண்ணீர் குட்டைகளில் தவளைகள் இருக்குமா எனவும், மண்ணுக்குள் நிலப் புழுவாவது இருக்குமா எனவும் பார்த்தான். இவ்வளவு வடக்கில் தவளையோ நிலப்புழுவோ இருக்காது என்பதை அறிந்தவன் தான். இருந்தாலும் நோண்டிப் பார்த் தான்.

குளம் குட்டைகளில் எல்லாம் குனிந்து குனிந்து பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். பொழுது மயங்கும் சமயத்தில் ஒரு நீர் தேக்கத்தில் சின்ன மீன் இருப்பது அவன் கண்ணுக்கு தெரிந்தது. தோள்வரை கையைத் தண்ணீரில் இட்டு பிடிக்க முயன்றான். அது அகப்பட வில்லை. இரண்டு கைகளையும் போட்டு பிடிக்கப் பார்த் தான். அதிலும் தப்பிவிட்டது. சகதியைக் குழப்பி விட்டான். அவசரத்தில் உள்ளே விழுந்துவிட்டான். இடுப்பு வரை நனைந்தது. தண்ணீர் கலங்கிவிட மீன் தெரியவில்லை. வண்டல் மறுபடியும் படிந்து ஜலம் தெளியும் வரை காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று.

ஜலம் தெளிந்ததும் மறுபடியும் முயன்றான். மறு படியும் குட்டை கலங்கியது. நேரத்தை மேலும் வீணாக்கிக்கொண்டிருக்க அவனுக்கு அவகாசம் இல்லை. தகரப் போணியை வைத்து குட்டையை இறைக்க ஆரம்பித்தான். முதலில் அவசரப்பட்டு தண்ணீரை கண்டபடி வீச, மறுபடியும் மறுபடியும் அது குட்டைக் குள்ளாகவே வந்து விழுந்தது. பின்பு சற்று ஜாக்கிரதை யோடு வேலை செய்தான். நெஞ்சு திக்குத் திக்கென்று

அடித்துக்கொண்டது. கைகள் நடுங்கின. அரை மணி சாவகாசத்தில் குட்டை வரண்டுவிட்டது. சொட்டுத் தண்ணீர்கூட கிடையாது. மீனும் இல்லை. பாறை களுக்கு இடுக்கில் பெரிய நீர்த் தேக்கத்துடன் சேரும் ஒரு சிறு இடுக்கு இருந்தது. அந்தக் குட்டையை இரவு பகல் ஓயாமல் இறைத்தாலும் வடியாது. இடுக்கு இருப்பது முன்னமே தெரிந்திருந்தால், கல்லை வைத்து முதலில் அதை அடைத்திருப்பான். மீன் அவனுடைய தாகி இருக்கும்.

இப்படி நினைத்து நொடிந்துபோய் சகதியில் உட் கார்ந்துவிட்டான். முதலில் மனசுக்குள் அழுதான். பிறகு வாய்விட்டு ஓங்கி மனவலி பொறுக்க மாட்டா மல், நாலா திசையிலும் தன்னை விலங்கிடும் அத்துவா னத்தை நோக்கி அழுதான். நெடுநேரம் விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்தான்.

நெருப்பு மூட்டி குளிர்காய்ந்தான். முந்திய இராத்திரிபோல பாறையில் வென்னிரைப் பருகி உட லில் வெக்கை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பாறைமீது, போர்வையை மூடிப் படுத்தான். படுக்குமுன் கடைசி யாக, கெடிகாரத்துக்கு சாவி கொடுத்துவிட்டு, நெருப்புக்குச்சி நனையாமல் இருக்கிறதா என பார்த்துக் கொண்டான். கம்பளிப் போர்வை ஈரம்பட்டு நசு நசு வென்றிருந்தது. கணுக்காலில் வலி தெறித்தது. நாடி அடிப்பதுபோல அடித்தது. பசி ஒன்றைத் தான் அவன் அறிந்தான். தூக்கத்திலே கலங்கிய நினைப்பிலே கண்ட சொப்பனத்தில் எல்லாம் சாப்பாடும் விருந் துமே தென்பட்டன.

விரைத்துப்போய் விழித்துக்கொண்டான். உடம்

பெல்லாம் நொந்தது. மண்ணும் விண்ணும் சாம்பல் பூத்து இன்னும் இருண்டு கிடந்தது. வாள்போல் வாடைக்காற்று வெட்டியது. உறைபனிப் பஞ்சு மலையுச்சியில் வெள்ளையிட ஆரம்பித்துவிட்டது. சுற்றிலும் காற்று கனத்தது. வெண்மையாயிற்று. அவனைச் சூழ மஞ்சு மூடியது. சிரமப்பட்டு நெருப்பேற்றி வென்னீர் காயவைத்தான். மழையும் பனிப் பஞ்சுமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. உறைபனிச் சிதல்கள் அகலமாக நொது நொதுவென் றிருந்தன. முதலில் அவை தரையில் பட்டதும் உருகியோடின. ஆனால் மேலும் மேலும் விழுந்து தரையை நனைத்து நெருப்பை அணைத்து பாசி விறகையும் ஈரமாக்கியது.

மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு முன்னேறு என உத்தரவு கொடுப்பதுபோலிருந்தது பருவம். எங்கு போவது. குத்துச்செடி முளைத்த பிரதேசமோ, முன்னே சென்ற சகாவோ, டியூஸ் நதி அருகே கவிழ்த்துப் போட்ட படகுக் குடிசையோ ஒன்றும் அவன் மனசில் ஊன்றி நிலைக்கவில்லை. 'உண்ணு' என்ற வினைச்சொல் அவனை ஆட்டி வைத்தது. உறைபனி வழியாக காட்டுக் காய்களையும் கோரைக் கிழங்குகளையும் நாடி பசி வெறிபிடித்து அலைந்தான். அது சப்பென்றிருந்தது; பசி ஆற்றவில்லை. புளித்துக் கிடந்த காட்டுத் தழையைத் தின்றான். அதுவும் நிறைய வளரவில்லை. தரையோடு தரையாக படர்ந்து கிடந்தது. உறைபனி விழுந்து அதை மூடி மறைத்தது.

அன்று அவன் நெருப்பு மூட்டவில்லை; வென்னீர் போட்டுப் பருகவில்லை. போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு பசி கொல்ல தூக்கத்தில் விழுந்தான். பனி

மாறி மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது. பலதடவை, இடை யிடையே, பிரக்ஞை வர மலர்ந்துகிடந்த முகம் நனை வதை உணர்ந்தான். பகல் வந்தது. பழைய மேகம் மொய்த்த பகல்தான். சூரியனில்லை. மழையும் ஓய்ந்தது. பசியின் வேகம் மடிந்துவிட்டது. உணவின்மீதிருந்த பற்றுதலும் வாடியது. வயிற்றிலே கனத்துக் கிடந்த வேதனை மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் அறிவு மழுங்க வில்லை. மறுபடியும் குத்துச்செடி முளைத்துக் கிடக் கும் நிலமும் டியூஸ் நதிப் படகுக் குடிசையும் நினை வுக்கு வந்தது.

மிஞ்சிக் கிடந்த மற்றொரு போர்வைத் துண்டை நீளமாகக் கிழித்து ரத்தம் கசியும் கால்களைக் கட்டி ஞன். மறுபடியும் மொழிபெயர்ந்த கணுக்காலை இழுத்துக் கட்டி நடப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்தான். மறுபடியும் மூட்டை கட்ட முனையும்பொழுது தோல் பொதியை ரொம்ப நேரம் பார்த்துக்கொண்டே இருந் தான். கடைசியாக மூட்டைக்குள் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

உறைபனி, மழையின் வேகத்தால் உருகிவிட்டது. மலையுச்சி மட்டுமே வெள்ளை பூத்திருந்தது. சூரியன் வெளியில் வந்தது. அதை வைத்து லெக்கு நிர்ணயம் செய்து கொண்டான். இப்பொழுது அவனிருக்கு மிடத்திலிருந்து தடம்பிடித்துப் போவது கஷ்டம் என்பதை உணர்ந்தான். முந்திய தினங்களில் இடது பக்கமாக வெகு தொலைவில் வந்துவிட்டான்போலும். சரியான தடத்துக்கு வருவதற்காக வலது பக்கமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

பசி தன்னைப் பிடுங்கித் தின்னவில்லை என்றாலும்

தனக்குத் தெம்பு போய்விட்டது என்பதை உணர்ந்தான். அடிக்கடி நின்று நின்று போகவேண்டி யிருந்தது. காட்டுக் காய்களையும் கோரைக் கிழங்குகளையும் பிடுங்கித் தின்முன். நாக்கு வரண்டு பெருத்து சிலிர்த்துக்கொண்டு வலித்தது. நாக்கில் மயிர் முளைத்த மாதிரி ஒரு பாவனை. அது கசந்தது. நெஞ்சு ரொம்பவும் தொந்திரவு கொடுத்தது. சில நிமிஷங்கள் நடந்தால் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ குதிபோட்டது. மூச்சுத் திணறியது. தலை கிறங்கியது.

அன்று மத்தியானம் ஒரு பெரிய குளத்தில் இரண்டு சின்ன மீன்களைக் கண்டான். குளத்தை இரைக்க முடியாது. பதறுமல் அவற்றைத் தகரப் போணியில் பிடித்தான். அவை இரண்டும் சிறு விரல் பருமன்கூட இல்லை. மேலும் அவனுக்கு அவ்வளவாக பசியும் இல்லை. வயிற்றிலிருந்த வேதனைகூட படிப்படியாக மடிந்து வந்தது. அவற்றைப் பச்சையாக தின்முன். மெதுவாக, ஜாக்கிரதையாக மென்று மென்று தின்முன். பசி வேட்கையில் பிறந்த செயல் அல்ல அது. அறிவுதாண்ட அவன் தின்முன். தின்னும் ஆசை கிடையாது. பிழைத்துக் கிடக்க தின்பது அவசியம் என்று தின்முன்.

மாலையில் மூன்று மீன் குஞ்சுகளைப் பிடித்தான். இரண்டைத் தின்றுவிட்டு ஒன்றை மறுநாள் காலைக்கு என்று சேமித்து வைத்தான். சூரியன் மீண்டும் பாசியை உலர்த்திவிட நெருப்பு மூட்டி வெந்நீர் பருகி உடம்பை சூடாக்கிக்கொள்ள முடிந்தது. அன்று பத்து மைலுக்குமேல் அவனுல் நடக்க முடியவில்லை. இதன்பிறகு மறுநாள் நெஞ்சில் வலி இல்லாதபோதெல்

லாம் தினத்துக்கு ஐந்து மைல் நடந்தான். வயிற்றில் அவனுக்கு வேதனையே கிடையாது. அது துயில் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டது. புதியதொரு பிரதே சத்தில் அவன் நடந்துகொண்டிருக்கிறான். காட்டுமான் கூட்டமும் ஓநாய் ஊளையும் ஜாஸ்தி. மூன்று ஓநாய்கள் அவன் கண்ணெதிரில் பதுங்கிச் சென்றன.

மீண்டும் ஓரிரவு. மறுநாள் காலையில் சற்று புத்தித் தெளிவு இருந்தது. தோல் பொதியை தூக்கி அவிழ்த் தான். தரையில் கொட்டினான். தங்கப் பொடியும் கட்டிகளும் வந்து விழுந்தன. அதை இரண்டு கூறாகப் பிரித்து, ஒன்றை கம்பளித் துண்டில் கட்டி பாறைக் கிடுக்கில் வைத்தான். மற்றதை பையில் போட்டுக் கட்டிக்கொண்டான். மிஞ்சியிருந்த மற்றொரு கம்பளிப் போர்வையையும் காலைக் கட்டுவதற்கு உபயோகப் படுத்த ஆரம்பித்தான். ஆனால் துப்பாக்கியை விட் டெறிந்து விடவில்லை. டியூஸ் நதிப் படகுக் குடிசை யில் தோட்டாக்கள் உண்டு.

இன்று மஞ்சுமூடி இருந்தது. பசியும் அவனைத் தட்டி யெழுப்பியது. ரொம்பவும் வலுவிழந்து விட் டான். அடிக்கடி தலைக்கிறக்கம் வந்தது. கண்ணும் பஞ்சடைந்தது. தடுமாறித் தடுமாறி விழுவது இயல் பாகிவிட்டது. ஒரு தடவை காட்டுப் பட்சியின் கூட்டி லேயே விழுந்தான். முட்டையிலிருந்து வெளிவந்த குஞ்சுகள் நான்கு, பிறந்து ஒருநாள்கூட கழியவில்லை, ஜீவத்துடிப்போடிருந்தன. நாலும் சேர்ந்தாலும் ஒரு வாய்க்குத்தான் வரும். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக உயிருடன் தன் வாய்க்குள் திணித்து முட்டையின் ஓட்டை நொறுக்குவதுபோல நெறநெற வென்று

மென்று தின்ருன். தாய்க்குருவி அவனைச் சூழ வந்து கூக்குரலிட்டு வட்டமிட்டது. அதையும் அடிக்க துப்பாக்கி மட்டையை ஓங்கினுன். அடிபடாமல் தப்பியது. கல்லை வாரி வீசினுன். அதன் சிறகு ஒடிந்தது. ஆனுல் ஒடிபட்ட சிறகைப் பாட்டில் போட்டு தத்தித் தத்திப் பறந்தது. அவனும் அதைத் தொடர்ந்தான்.

குருவிக் குஞ்சுகள் பசியை எழுப்பின. நொண்டி நொண்டி பின்தொடர்ந்தான். கல்லை விட்டெறிந்தான். சமயத்தில் 'ஊங்' 'ஆங்' என்று கூச்சலும் போட்டான். பிறகு ஜாக்கிரதையாக நொண்டினுன். தடுமாறி விழுந்தான்; தத்திப்பற்றி எழுந்தான். பஞ்சடைய ஆரம்பித்தால் உள்ளங்கை கொண்டு கண்களை உறுத்தித் தேய்த்தான்.

இந்த வேட்டை இவனைப் பள்ளத்தாக்கின் அடி மட்டத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது. அங்கு உளைச் சேறு. அதில் காலடித்தடம் தெரிந்தது. தன்னுடையதல்ல என்பது நிச்சயம். முதலில் பெட்டைக் குருவியைப் பிடித்துவிட்டு, பிறகு வந்து முன்னே சென்றவனுடையதா என்பதைப் பார்ப்போம் என்று தீர்மானித்தான்.

தாய்க் குருவியும் சோர்ந்துவிட்டது. தானும் சோர்ந்துவிட்டான். அது ஒருச் சாய்த்துக் கிடந்தது. அதற்கு பன்னிரெண்டடி தூரத்தில் அவன் சோர்ந்து கிடந்தான். அவன் ஊர்ந்தால், அது ஊர்ந்தது. அவனது பசிக் கை எட்டாத் தொலையில் தத்தி விழுந்து சோர்ந்தது. மீண்டும் தொடர்ந்தான். ஆனுல் இரவு வழி மறித்தது. அது தப்பியது. சோர்ந்து போய் குப்புற விழுந்தான்; விழுந்த வாக்கில் முகத்தில் காயம்

பட்டது. முதுகில் அப்படியே மூட்டை இருந்தது. வெகுநேரம் அப்படியே கிடந்தான். பிறகு ஒருக் களித்துச் சாய்ந்து கெடிகாரத்தை எடுத்துச் சாவி கொடுத்தான். விடியுமட்டும் அப்படியே கிடந்தான்.

மறுநாளும் மஞ்சு மூடிக் கிடந்தது. போர்வையில் பாதியை கால்கட்டுக்காக கிழித்துத் தீர்த்தாகி விட்டது. முன்னவன் சென்ற தடம் தெரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. முன்னவனும் வழி தவறிவிட்டானே என்ற சந்தேகம். முதுகில் மூட்டை உறுத்த ஆரம்பித்தது. மறுபடியும் தங்கத்தில் பாதியை தரையில் கொட்டி ஞன். மத்தியானம் மீதியிருந்ததையும் வீசிவிட் டான். கையிலே தகரப் போணியும் பாதிப் போர் வையும் துப்பாக்கியுந் தான் மிச்சம்.

வீண் பிரமைகள் மனசைக் குமைக்க ஆரம் பித்தன. ஒரு தோட்டா கையில் நிச்சயமாக இருப்ப தாகத் தெரிந்தது. துப்பாக்கியில் சொருகி இருக் கிறது. அது மறந்துபோய்விட்டதாம். உண்மையில் துப்பாக்கியில் தோட்டா இல்லை. உள் மனசுக்கு அது காலி என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்த வீண் நினைப்பு விடாப்பிடியாகப் பற்றியது. இதைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்காக, துப்பாக்கியைத் திறந்து பார்த்தான். தெரிந்திருந்தும் அது காலியாக கிடந்தது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

அரைமணி நேரம் நடந்தான். மறுபடியும் இந்த பிரமை கவ்வியது. அதை எதிர்த்துப் போராடினன். ஆனால் மனசைக் கவ்வியது. அதைக் கொல்லுவதற்கு துப்பாக்கியைத் திறந்து காட்டவேண்டி இருந்தது. சிலசமயம் மனம் இதையும் தாண்டி உலாவியது.

அவன் வெறும் யந்திரம்போல நடந்தான். விபரீத நினைப்புகளும் வக்கரித்த எண்ணங்களும் பிரமைகளும் மூளையைத் தின்னும் புழுக்கள்போல மொய்த்தன. நிஜத்தைவிட்டு அகன்று அவன் செய்த யாத்திரை கொஞ்ச நேரந்தான். பசியென்ற பாசக் கயிறு அவனை மறுபடியும் இழுத்து வந்தது. மனக் குரளியின் ஓட்ட சாட்டத்தில் திடு திப்பென்று அதிரடித்து நின்றான். எதிரில் நின்றது, அவனைத் தள்ளாட வைத்தது. அவன் எதிரே ஒரு குதிரை நின்றது. குதிரை! கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. கண் பஞ்சடைந்திருந்தது. அதிலே நட்சத்திரம் தெறித்தது. கண்களை முரட்டுத் தனமாக கசக்கிக்கொண்டு பார்த்தான். எதிரே நின்றது ஒரு செங்கரடி. அவன்மீது பாயும் நோக்கத்துடன் பார்த்து நின்றது.

மனிதன் துப்பாக்கியை தோளுக்கு நேராகத் தூக்கினான். பாதியில்தான் தோட்டா இல்லை என்ற நினைப்பு வந்தது. அதைக் கீழே போட்டுவிட்டு, வேட்டைக் கத்தியை உறுவினான். எதிரே கறியும் உயிரும் நின்றது. கத்தியின் முனை கூராக இருக்கிறதா என்று கட்டைவிரலில் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டான். கூராக இருந்தது. நுனியும் கூராக இருந்தது. கரடியின்பேரில் பாய்ந்து அதைக் கொல்ல வேண்டும். ஆனால் நெஞ்சில் இடதுபக்கம் ஏதோ குதிபோட ஆரம்பித்தது. நெற்றியைச் சுற்றி யாரோ இரும்புக் கிடுக்கிபோட்டு அமுக்குவது போல இருந்தது. மூளையிலே மயக்கம் படர்ந்தது.

உள்ளிருந்து பொங்கிய பயமே அவனுக்கு நெஞ்சுத் தெம்பைக் கொடுத்தது. நொய்ந்து கிடக்கும்போது

அந்த மிருகம் அவனைத் தாக்கிவிட்டால் என்னவாவது. நெட்ட நிலையாக கைகளை உயரத் தூக்கி கத்தியைக் காட்டியபடி நிமிர்ந்து நின்று கரடியையே பார்த்தான். கரடி இரண்டடி முன்னுக்கு வந்து முன்னங் காலைத் தூக்கி நின்று முக்காரம் போட்டது. மனிதன் ஓடினல் அவனைத் தொடர்வது என்பது அதன் நினைப்பு. அதற்கும் பயத்தின் தைரியம் பிறந்தது. மனிதனும் முக்காரமிட்டு பயங்கரமாக, பேய்த்தனமாக, கத்தினன். பயத்தின் பிளிறல் அது. உயிரின் மூலாதார வேர்களிலே பின்னிக் கிடக்கிறது அந்த பயம்.

கரடி ஒருபுறமாக ஒதுங்கி உறுமியது. பயமற்று நிமிர்ந்துநிற்கும் மிருகத்தைக் கண்டு அது பயந்து விட்டது. மனிதன் அசையவில்லை. அபாயம் அகலும் வரை கற்சிலைபோல் நின்முன். பிறகு உடம்பெல்லாம் வெடவெடவென்று நடுங்கியது. பாசி படர்ந்த மண்ணில் விழுந்தான்.

பிறகு தெளிந்து எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். புதிய பயம் ஒன்று பற்றியது. பட்டினியால் வழியில் மடிந்துவிடுவோம் என்ற பயம் அல்ல அது. உயிரிச்சை அவனை இழுத்துச் செல்லுமிடத்துக்குச் செல்லுவதற்கு, உடம்பில் உள்ள வலு அவ்வளவும் போகுமுன்பே, பட்டினி அவனை ஹதம் செய்துவிடக் கூடாதே என்பதுதான் அந்த பயம். ஓநாய்கள் சஞ்சரித்தன. முன்னும் பின்னும் அவை ஊளையிட்டு, வனந்தர வெளியிலே தம் குரலில் இழைகளால் ஆபத்தைப் பின்னி வலை வீசின. அந்த வலை அவன்மீது விழுந்து அமுக்குவதுபோலவே பயந்தான்.

அடிக்கடி ஓநாய்க் கூட்டம் இரண்டும் மூன்றுமாக

அவனுக்கு குறுக்கே ஓடின. ஆனால் அவனை நெருங்க வில்லை. போதுமான எண்ணிக்கையில் வரவில்லை. மேலும் அவை காட்டுமானை வேட்டையாடி ஓடின. மான்கள் எதிர்த்துப் போர்புரியவில்லை. ஆனால் இந்த அதிசய மிருகமோ நிமிர்ந்து நடந்தது; கடிக்கலாம், பிராண்டிவிடவும் கூடும் என பயந்தன.

ஓநாய்கள் கிழித்துத் தின்று போட்டுவிட்டுப் போன எலும்புக் குவியல்களை பிற்பகலில் அவன் நெருங்கினான். சிதைந்து கிடக்கும் தோலும் எலும்பும் ஒரு மணி நேரத்துக்குமுன் மான்குட்டியாக இருந்தது. எலும்புகளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். துளி தசைகூட இல்லாமல் நக்கி தின்றுபோட்ட எலும்பு. சிகப்பு நிறம் பாரித்த எலும்பின் அணுக்களில் உயிர் மடியவில்லை. இன்று கழியுமுன் இவனும் இப்படி இருக்கக்கூடும். இதுதான் வாழ்வு. வினை தோற்றத்திலே மறையும் விவகாரம். வாழ்வில்தான் வலியுண்டு. மரணத்தில் வேதனை கிடையாது. சாவது தூங்குவது. அதன் பொருள் அற்றுப் போதல், ஓய்வு என்பது தான். பின் ஏன் சாவதில் திருப்திப்படக்கூடாது?

வெகுநேரம் இவ்வாறு சிந்திக்கவில்லை. பாசியில் உட்கார்ந்து, எலும்பைக் கடித்து உறிஞ்சிக்கொண் டிருந்தான். சதைப்பற்று சொப்பனம்போல அவனை வாட்டியது. எலும்பைக் கடிக்க ஆரம்பித்தான். சில சமயம் எலும்பு தெறித்தது. சில சமயம் பல் தெறித்தது. பாறையில் போட்டு கல்லை வைத்து எலும்பை நொறுக்கினான். அவசரத்தில் விரல் நைந்தது. அதிலே வலி அவ்வளவில்லாதது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். எலும்பை நொறுக்கி விழுங்கினான்.

அதன்பிறகு எத்தனையோ நாள் பனியும் மழையும் பயங்கரமாக வாட்டியது. எங்கே தங்கினான்; எப்போது எழுந்து நடந்தான் என்ற பேதமே அற்று விட்டது. பகலிலும் இரவிலும் நடந்தான். விழுந்த போதெல்லாம் ஓய்வெடுத்தான். மடிந்துவரும் உயிர் சற்று நிமிர்ந்து எரியும்போது ஊர்ந்தான். பிறகு மறுபடியும் மங்கி எரிய ஆரம்பித்தது. மனிதன் என்ற நிலையில் அவன் முயலவில்லை. சாக மறுத்த உயிர்தான் அவனை உந்தித் தள்ளிச் சென்றது. அவனுக்கு வேதனை மங்கிவிட்டது. நரம்புகள் மழுங்கி மரத்துப்போயின. மனது மட்டும் விபரீத சொப்பனங்களும், ருசிக்கும் கனவுகளும் நிறைந்திருந்தது. நொறுக்கிவைத்த மான் குட்டி எலும்பை எப்போதும் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் மலையையும் பள்ளத்தையும் கடக்கவில்லை. அகண்டதொரு பள்ளத்தாக்கில் சென்ற சிற்றோடையைத் தொடர்ந்து நடந்தான். கனவுகளைத் தவிர அவன் வேறு எதையும் பார்க்கவில்லை. உயிரும் உடம்பும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் ஊர்ந்தோ நடந்தோ சென்றன. அருகில்தான் சென்றன. பந்தம் இருந்தது.

பாறைமீது படுத்துக் கிடந்தவன் சுயப் பிரக்ஞையுடன் விழித்துக் கொண்டான். சூரியன் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. காட்டு மான்குட்டிகளின் சப்தமும் தூரத்தில் கேட்டது. சித்தத்தின் அடிவானத்தில் மழையும் காற்றும் பனியும் எங்கோ எப்போதோ அடித்தது. அது இரண்டு நாளோ, இரண்டு வாரமோ அவனறியான்.

சிறிதுநேரம் ஆடாமல் அசையாமல் கிடந்தான். சூரிய வெப்பம் அவனை 'நனைத்து' நொடிந்த உடலுக்கு

உயிர் கொடுத்தது. 'சுகமான நாள்' என்று நினைத்தான். இன்று லெக்குத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு ஒருக்கனித்துப் புரண்டான். அவனடியில் நதி ஒன்று ஓடியது. ஆனால் லெக்கு புரியவில்லை. நதியைத் தொடர்ந்தே, சாவதானமாக, சிரத்தை இல்லாமல் கண்களை ஓட்டினான். தூரத்திலே வானம் தொடும் எல்லையிலே இந்த நதி சமுத்திரத்தில் சங்க முகமாயிற்று. அவனுக்கு இன்னும் அதிர்ச்சி. சாத்தியமில்லை, வெறும் சொப்பனம், மனக் குரளி என்று நினைத்தான். தூரத்திலே கப்பல் ஒன்று நங்கூரம் பாய்ச்சிநிற்பது தெரிந்தது. சற்றுநேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்துவிட்டு மறுபடியும் திறந்து பார்த்தான். காலித் துப்பாக்கி ஏமாற்றவில்லையா. கப்பலும் கடலும் தெரிவதா அதிசயம். இன்னும் தெரியத்தான் செய்தது.

அருகே யாரோ செருமுவது மாதிரி கேட்டது. உடம்பு மரத்துப்போய் வலுவிழந்து விட்டதினால், மெதுவாக ரொம்ப மெதுவாகத் திரும்பினான். அருகே எதுவும் தென்படவில்லை. பொறுமையுடன் காத்திருந்தான். மறுபடியும் கனைப்பு கேட்டது. சற்று தூரத்தில் இரண்டு பாறைகளுக்கு இடுக்கில் சாம்பல் பூத்த நிறத்தில் ஒரு ஓநாயின் தலை தெரிந்தது. அது காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை. கண்களில் அழுக்கு நுரைத்தது. விழிகள் ரத்தம்போல சிவந்திருந்தது. தலை தொங்கித் தொங்கி விழுந்தது. வெயிலைப் பார்க்க முடியாமல் அது கண்களை மூடி மூடி விழித்தது. அது நோய்பட்டதுபோல தெரிந்தது. மறுபடியும் செருமியது;—பிறகு இருமியது.

இதுவாவது நிஜமாக இருக்கும் என்று நினைத்தான். பிறகு மறுபுறம் திரும்பி, சொப்பனம் திரையிட்டு மறைக்க முயன்ற உலகத்தைப் பார்க்க முயன்ருன். ஆனுல் தூரத்திலே கடலும் அந்தக் கப்பலும் தெரியத்தான் செய்தது. அது நிஜமேதாஞ! கண்களை மூடிக்கொண்டு வெகுநேரமாக யோசனை செய்தான். அப்புறம் ஞாபகம் வந்தது. அவன் கிழக்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி வந்துவிட்டான். டியூஸ் நதிப் பக்கமிருந்து தாமிரச் சுரங்க பள்ளத்தாக்குக்கு வந்து விட்டான். அகன்று கிடக்கும் அந்த ஆறுதான் தாமிரச் சுரங்க நதி. எதிரே இருக்கும் கடல் ஆர்க்டிக் சமுத்திரம். கப்பல், திமிங்கில வேட்டைக் கப்பல்; ரொம்பவும் கிழக்கே தள்ளி மக்கன்ஸி நதி முகத்துவாரத்திலிருந்து வந்துவிட்டது. காரனேஷன் வளைகுடாவில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்கிறது. ரொம்ப நாட்களுக்குமுன் ஹட்ஸன் பே கம்பெனி படத்தில் பார்த்த இடமே இது. எல்லாம் தெளிவாக மனசில் தெரிந்தது.

எழுந்து உட்கார்ந்து ஆகவேண்டிய காரியத்தைக் கவனித்தான். காலில் கட்டியிருந்த கம்பளிப் போர்வை துண்டுகள் தேய்ந்து நைந்துவிட்டன. காலும் நைந்து உருவற்ற சதைக்கோளமாக இருந்தது. போர்வையும் எங்கோ போய்விட்டது. கத்தியும் துப்பாக்கியும் விழுந்த இடம் தெரியவில்லை. தொப்பியும் அதில் சொருகி இருந்த தீக்குச்சிப் பொட்டணமும் போய் விட்டது. நெஞ்சருகில் சொருகி வைத்திருந்தது ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறது. புகையிலைப் பையில் போட்டு வைத்ததும் அப்படியே. கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான்; நிற்கவில்லை. பதினேரு

மணி காட்டியது. மறக்காமல் சாவி கொடுத்து வந்திருக்கிருன்.

சாவதானமாக சிந்தனையைச் சிதற விடாமலிருந்தான். உடம்பு ரொம்பவும் சோர்ந்துவிட்டது. ஆனால் வலி இல்லை. சாப்பாட்டு நினைப்புகூட இப்பொழுது அவனுக்கு ருசிக்கவில்லை. கால் சட்டையை முழங்காலுக்குக் கீழ் கிழித்து காலை இறுக்கிக் கட்டினன். எப்படியோ தகரப் போணி மட்டும் தவறிப் போகாமல் கூட வந்துகொண்டிருந்தது. கப்பலுக்குப் போவது மகா கஷ்டமான வேலை. அதற்குமுன் சற்று வென்னீர் வைத்துப் பருக விரும்பினன்.

அவனல் அசைய முடியவில்லை. நடுக்கல் வாதம் போல உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. உலர்ந்த பாசியை சேகரிக்க முயன்றான். எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. ஊர்ந்து சென்று முயன்றான். ஒருதடவை நோய்பட்டு நிற்கும் ஓநாய் அருகிலேயே சென்றுவிட்டான். அது ரொம்பவும் சங்கடத்துடன் பின்னுக்கு வாங்கியது. நாக்கு சதைக்கோளமாக தொங்கியது. வளைத்து நக்கக்கூட அதற்கு இயலவில்லை. நாக்கு செக்கச் செவேல் என்றில்லை. மஞ்சள்பூத்து அழுக்குப் படிந்து காய்ந்திருந்தது.

ஒரு போணி தண்ணீரைக் குடித்ததும் உடம்புக்கு தெம்பு வந்தது. எழுந்து நிற்கவும் முடியும் என்று கண்டான். நடக்கவும் முயன்றான். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அவனும் தடமாடி நடந்தான்; ஓநாயும் தடமாடி நடந்தது. இருட்டு வந்து கடலை மறைத்தது.

அன்று நான்கு மைல்தான் வந்திருக்க முடியும் என்று நினைத்தான்.

இராத்திரி முழுவதும் ஓநாயின் கனைப்பு கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. சமயா சமயத்தில் காட்டு மான் குட்டியின் சத்தமும் கேட்டது. தன்னைச் சூழ உயிர்த் துடிப்பு இருந்தது எனக் கண்டான். அதாவது பலமும் உயிரும் கூடிய ஜந்துக்கள் திரிந்தன. நோயாளியை, நோய்பற்றிய ஓநாய், அவன் முதலில் சாக மாட்டானு என்ற நினைப்பில் தொடர்ந்துவந்தது என்பது அவனுக் குத் தெரியும். விடியற்காலையில் விழித்ததும் அதன் முகத்தில்தான் விழித்தான். செத்துவிட மாட்டானு என்ற ஒரு ஏக்கத்துடன் அது அருகில் நின்று பார்த் துக்கொண்டிருந்தது. வாலை காலுக்கிடையில் சுருட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தது. பார்ப்பதற்கே பரிதாப கரமாக இருந்தது. குளிர்காற்றில் நடுங்கியது. மனிதன் ஏதோ அடித் தொண்டையில் பேசியதைக் கேட்டு பல்லை இளித்தது.

சூரியன் தேஜோமயமாக உதயமாயிற்று. மனிதன், விழுவதும் எழுவதுமாக கடலில் உள்ள கப்பலை நோக்கிச் சென்முன். பருவம் சீராக இருந்தது. வட கோடியிலும் திடீர் திடீரென்று இப்படி சுகமான பருவம் வருவதுண்டு. அது ஒரு வாரம் இருக்கலாம்; அல்லது ஒரு நாளைக்குக்கூட தங்காமல் ஓடிப் போகலாம்.

அன்று பிற்பகலில் மனிதத் தடம் ஒன்று தென் பட்டது. முன்னவனுடையதுதான். அவன் நடந்து செல்லவில்லை. ஊர்ந்து சென்முன். முன்னே சென்று விட்ட சகபாடியாக இருக்கக்கூடும் என நினைத்தான்.

நினைப்பில் சிரத்தை கவியவில்லை. அவன்தானு என்று ஊன்றிப் பார்க்கும் கவலைகூட அற்றுவிட்டது. ஸ்பரி சனையும் உணர்ச்சியும் மரத்துப்போயின. வலி அகன்று நெடுநாளாகி விட்டது. வயிறும் நரம்பும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் ஒடுங்கிவிட்டன. இருந்தும் உயிரின் வலு தான் அவனை உந்தித் தள்ளிச் சென்றது. அவன் சோர்ந்துவிட்டான்; ஆனால் சாக மறுத்தான். சாக மறுத்ததினால்தான் காட்டுக் காய்களையும் மீன் குஞ்சை யும் தின்று வெந்நீரைப் பருகி நோய்பற்றிய ஓநாயை கவனித்து வந்தான்.

ஊர்ந்து சென்றவன் தடத்திலேயே தொடர்ந்து சென்றான். அதுவும் முடிவடைந்தது. நன்றாக சதைப் பற்று இழந்த சில எலும்புகளும், கொஞ்சம் காய்ந் துலர்ந்த பாசியும் ஓநாய்த் தடங்களும் தென்பட்டன. தான் வைத்திருந்ததுபோன்ற தோல் பொதியும் அங்கே உட்கார்ந்து கிடப்பதைக் கண்டான். அதுவும் ஓநாயின் பல் பட்டு கிழிந்திருந்தது. அதைக் கையி லெடுத்தான். ஆனால் அதைத் தூக்க அவனது விரல் களில் பலம் இல்லை. முன்னவன் அதை இவ்வளவு தூரம் சுமந்துகொண்டு வந்துவிட்டான். சபாஷ்! இப்போது யார் கெட்டிக்காரர்? தப்பி மீண்டு கப்ப லுக்கு அந்தப் பொதியை நான்தானே கொண்டு போவேன் என்று நினைத்தான். எக் எக் என்று சிரிப்பு அவனது குரல் வளையை விக்கியது. காகம் கரைவது போலிருந்தது அவன் சிரிப்பு. நோய்பட்ட ஓநாயும் அவனுடன் ஒத்துக் குரல் எடுத்தது. மனிதன் திடீ ரென்று சிரிப்பதை நிறுத்தினான். கிடப்பவன் சகாவாக இருந்தால், அவனை எப்படித் துரோகிப்பது? அந்த

எலும்புகள்—அவைதானே ஒருகாலத்தில் என் சகா வாக இருந்தன.

முகத்தை வேறு திசையில் திருப்பிக்கொண்டான். அவன் என்னை நடுவழியில் விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டான். இருந்தாலும் அவனுடைய தங்கப் பொதியை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. நான் செத்து அவன் மிஞ்சி இருந்தால், அவன் எடுத்துக்கொண்டு தான் போயிருப்பான்...இருந்தாலும்......இப்படியே நினைத்துக்கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான்.

வழியிலே சிறு நீர்த் தேக்கமிருந்தது. மீன் எதுவும் இருக்குமா என்பதைக் கவனிக்க குனிந்து பார்த்தான். திடுக்கிட்டு தலையை இழுத்துக்கொண்டான். நீரிலே தென்பட்ட தன் முகத்தின் பிம்பத்தைப் பார்த்தான். அவ்வளவு கோரமாக இருந்தது. அந்த திக்பிரமை தீர வெகுநேரம் பிடித்தது. அதிலே மூன்று மீன்களிருந்தன. குளத்தை இரைக்க முடியாது. தகரப் போணியில் அவற்றைப் பிடிக்க இரண்டு மூன்று தடவை முயன்று பார்த்து, விட்டுவிட்டான். ரொம்பவும் சோர்வு தட்டி இருப்பதினால் குளத்துக்குள் விழுந்து மடிந்து விடுவோமோ என்ற பயம். இந்தப் பயத்தின் காரணமாகவே கரையில் ஒதுங்கிக்கிடந்த கட்டையை மிதக்கவிட்டு அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு செல்லுவதற்கும் பயந்தான்.

அன்று கப்பலுக்கும் தனக்கு மிடையிலிருந்த தூரத்தை மூன்று மைல் குறைவாக்கினான். மறுநாள் இரண்டு மைல். ஏனென்றால் முன்னவனைப்போல இவனும் ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்றான். ஐந்தாவது நாள் வந்தது. கப்பலுக்கும் தனக்கும் இன்னும் ஏழு மைல்

தூரம் இருக்கிறது என்று கண்டான். அன்று அவ னுக்கு ஒரு மைல்கூட செல்ல முடியவில்லை. பருவம் கெட்டு பாழ்படவில்லை. ஊர்ந்து சென்ருன்; மயங்கி ஞன். நெளிந்து நெளிந்து கொடுத்தான். நோய்பட்ட ஓநாயும் களைத்துக்கொண்டே தொடர்ந்து வந்தது. பாதத்தைப்போல முழங்காலும் தேய்ந்து சதைக் கோளமாயிற்று. முதுகுப் பக்கத்தில் சட்டையைக் கிழித்துக் கட்டிக் கொண்டான். இருந்தாலும் பாசி யிலும் பரல் கல்லிலும் ரத்தக்கோலம் அவனைத் தொடர்ந்தது. ஓநாயும் அதை நக்கிக்கொண்டே தொடர்ந்து வந்தது. அந்த ஓநாயைத் தீர்த்துக் கட்டாதவரை தன் கதை எப்படி முடியும் என்பதை தெளிவாக அறிந்துகொண்டான். அதிலிருந்து பிறந் தது உயிர்வாழ்வுக்காக நடைபெறும் கோரமான போராட்டம். நோயாளி ஊர்ந்து சென்ருன். நோய் பட்ட ஓநாய் சாயைபோல நொண்டி நொண்டித் தொடர்ந்தது. உயிர்ப் பசைபோக்கும் வனுந்தரத்திலே, செத்து மடிந்துவரும் சடலங்களை இழுத்துக்கொண்டு இரண்டு ஜீவன்கள் ஒன்றை யொன்று வேட்டை யாடித் தொடர்ந்தன.

ஓநாய் ஆரோக்கியமுள்ளதாக இருந்திருக்குமாகில் மனிதன் அவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான். பார்ப்பதற்கே குமட்டலெடுக்கும், செத்து மடிந்து விட்டது என்று சொல்லத்தக்க மிருகத்தின் பசிக் காளாவது என்ற நினைப்பை மனம் ஒப்பவில்லை. மனசு 'நுறநாட்டியம்' பிடித்த மனசு. மீண்டும் அவ னது சித்தம் நெறிகெட்டு அலைய ஆரம்பித்தது. நினைப்புச் சொப்பனங்கள் அவனை அலைக்கழிக்க

ஆரம்பித்தன. புத்தித் தெளிவும் அரிதாகிவர ஆரம் பித்தது.

காதருகே சற்று பனிகாற்றுடன் மோதும் ஈச்சுச் சத்தம் கேட்க ஒருதடவை புத்தி சற்று தெளிந்தது. ஓநாய் பின்னுக்குப் பாய்ந்தது. பாய்ச்சலில் கால்தவறி விழுந்தது. பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆனால் அவனுக்கு சிரிப்பு வரவில்லை. அதற்கு உடம்பில் வலு இல்லை. அந்த நிமிஷம் புத்தி தெளிவாக இருந் தது. கிடந்துகொண்டே யோசித்தான். கப்பல் நாலு மைல் தூரத்தில்தானிருந்தது. பூத்துப்போன கண் களைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் சிறு படகின் வெள்ளைப் பாய்ச் சீலை தெரிந்தது. படகு மினுமினுக் கும் கடலைக் கிழித்துவந்தது. அது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அந்த ஞானம் அவனைப் பதற வைக்க வில்லை. இன்னும் அரை மைல்கூட ஊர்ந்து செல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்தான். இருந்தாலும் உயிர் வாழ விரும்பினான். இவ்வளவும் பட்டு அனுபவித்து விட்டு சாவது தப்பு.

விதி அவனிடம் சக்திக்கு மீறியதைக் கேட்கிறது. மடிந்துகொண்டிருந்தான்; ஆனால் சாகச் சம்மதிக்க வில்லை. அது வெறும் வெறித்தனம் என்று சொல்ல வேண்டும். மரணத்தின் கைக்குள் சிக்கிவிட்டான்; ஆனால் அதை எதிர்த்தான். சாகச் சம்மதிக்கவில்லை.

சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒடுங்கினான். தன் உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவி லிருந்தும் பொங்கி எழும், சோர்வை, அவனையே மூழ் கடித்துவிட முயலும் சோர்வை சமாளித்து சித்தத் தெளிவைப் பெற முயன்றான். இந்த மரணச் சாயை

யான சோர்வு கடலைப்போல பொங்கிப் பொங்கி அவனது பிரக்ஞையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கடித்தது. சிலசமயம் அதில் அடியோடு மூழ்கிவிட்டான். தடமாடித் தடமாடி அதில் முக்குளித்து நீச்சடிக்க முயன்றான். ஜீவன் கற்ற வேதி நூல் அவனுக்கு சமயத்தில் துணைகொடுத்தது. சிதறுண்ட புத்தியை எட்டிப் பிடிப்பான்; சற்றுத் தெம்புடன் மிதப்பான்.

அசைவே இல்லாமல் மலர்ந்து கிடந்தான். நோய் பட்ட ஓநாய் மூசுமூசென்று இளைத்துக்கொண்டு தன்னை நெருங்குவதை உணர்ந்தான். வரம்பற்ற காலத்தினூடே எத்தனையோ யுக சஞ்சாரங்களுக்குப் பின் அது அவனை நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. அவனது காதருகே நெருங்கியது. வரண்டுபோன நாக்கு, பரபரவென்று முகத்தை வருடியது. அவனது கைகள் பாய்ந்தன. அதாவது பாயும்படி அவன் புத்தி கொண்டு நினைத்தான். விரல்கள் கூரிய நகங்கள்போல வளைந்திருந்தன. ஆனால் காற்றைத் தான் எட்டிப் பிடித்தது. நிச்சயத்துடனும் சடக்கென்றும் பிடிப்பதற்கு பலம் வேண்டும். அது அவனிடம் இல்லை.

ஓநாயின் பொறுமை பயங்கரமாக இருந்தது. மனிதனுடைய பொறுமையும் அதைப்போல பயங்கரமாக இருந்தது. அரை நாள் வரை மயக்கத்தை உதறித் தள்ளி எது தன்னைத் தின்ன விரும்புகிறதோ அதற்காக, எதைத் தின்ன அவன் விரும்புகிறானோ அதற்காக, காத்திருந்தான். சில சமயங்களில் சோர்வு பொங்கியது. அவன் நெடிய கனவுகளில் மிதந்தான். விழிப்பிலும் கனவிலும், செருமிவரும் அந்த மூச்சுக்கும் நாக்கின் கரகரப்புக்குமாக காத்திருந்தான்.

மூச்சு அவனுக்கு கேட்கவில்லை. ஏதோ கனவிலிருந்து வழுவி கையில் நாக்கு பட்டதை உணர்ந்தான். காத்திருந்தான். பற்கள் மெதுவாக அழுத்தின. பல் பதிய ஆரம்பித்தது. இத்தனை நாட்களாக காத்திருந்த உணவில் பல்லைப் பதியவைக்க அந்த ஓநாய் தனது பலம் முழுவதையும் உபயோகித்தது. மனிதன் வெகு நேரம் காத்திருந்தான். கிழிபட்ட கை, மிருகத்தின் வாயைப் பற்றியது. ஓநாய் தெம்பிழந்து உதற முயற்சித்தது. கையும் வலுவற்ற நிலையிலும் பற்றுவிடவில்லை. இந்த நிலையில் மற்றொரு கையும் சேர்ந்து பிடித்துக்கொண்டது. ஐந்து நிமிஷங் கழித்து மனிதனின் முழு கனமும் ஓநாய்மீது விழுந்தது. ஓநாயை மூக்கை அமுக்கிக் கொல்ல கையில் பலம் இல்லை. மனிதனுடைய முகம் ஓநாயின் கழுத்தில் விழுந்து கிடந்தது. அவன் வாயில் அதன் மயிர். அரை மணி நேரம் கழித்து தனது தொண்டைக்குள் வெது வெதுப்பாக ஒழுகிச் செல்வதை உணர்ந்தான். அது ருசிக்கவில்லை. உருக்கிய ஈயத்தை வயிற்றுக்குள் நிர்ப்பந்தமாக செலுத்துவதுபோல இருந்தது. அவனது சித்தத்தின் உறுதியே அதை உள்ளே செலுத்தியது. பின்னர் அந்த மனிதன் திரும்பி மலர்ந்து படுத்து உறங்கினான்.

திமிங்கில வேட்டை கப்பலான 'பெட்போர்ட்' என்பதில் சில விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் இருந்தார்கள். கப்பலின் மேல்தட்டில் நின்று பார்த்தபோது, கரையில் ஏதோ ஒரு புதுமாதிரியான பொருள் தெரிந்தது. அது கரையில் தண்ணீரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. என்னதென்று ரகவாரியாக அத்தனை தூரத்திலிருந்து நிர்ணயிக்க முடியவில்லை அவர்களுக்கு. என்னவென்று

பார்க்க படகில் ஏறி கரைக்குப் போனார்கள். உயிரோ டிருந்தது. மனிதன் என்று சொல்லமுடியாது. அது கண்ணிழந்து பிரக்ஞையிழந்து இருந்தது. பெரிய புழுப் போல தரையில் நெளிந்தது. அதன் முயற்சிகள் பயனற்றவை என்றாலும், இடைவிடாது முயற்சித்தது. உருண்டு நெளிந்து மணிக்கு இருபதடி தூரம் சென்றது.

மூன்று வாரங்கள் கழித்து பெட்போர்ட் கப்பல் பங்கில் படுத்துக் கிடந்த மனிதன், ஒட்டிப்போன கன் னங்களில் நீர்வழிய தான் யார் என்று சொன்னான்; தான் பட்டனுபவித்ததை சொன்னான். அப்பாவையும் ஊரை யும் ஆரஞ்சுத் தோட்டத்தையும் பற்றிப் பிதற்றினான்.

விஞ்ஞான பண்டிதர்களுடனும், கப்பல் உத்தியோ கஸ்தர்களுடனும் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் காலமும் வந்தது. சாப்பாட்டைப் பார்ப்பதிலேயே அவனுக்கு பரம திருப்தி. மற்றவர்கள் வாயினுள் செல்லுவதை வெகு கவலையுடன் கவனித்தான். ஒவ்வொரு கவளமும் வீணாகிறதே என்ற கவலையை அவன் முகத்தில் காட்டியது. அவனுடைய புத்தி தடுமாறி விடவில்லை. இருந்தாலும் சாப்பாட்டு நேரத்தில் அவர்களை அடியோடு வெறுத்தான். உணவற்றுப் போய்விடுமோ என்ற பயம் நெஞ்சில் புரை ஏறி இருந்தது. குசினிக் காரனை, காபின் - பையனை, காப்டனை எல்லாம் சாப்பாடு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று கேட்டான். நிறைய இருக்கிறது என்று பல தடவை சொல்லி அவன் கவலையை போக்க முயன்றார்கள். அவர்களை நம்பாமல் திருட்டுத்தனமாக உக்கிராணத்துக்குள் சென்று தானே பார்த்தான்.

இந்த மனிதன் வரவர பருத்துவருவது தென்பட்டது. நாளொரு மேனியாகப் பருத்து வந்தான். விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சித்தாந்தம் பண்ணிப் பார்த்தார்கள். அவனுக்கு சாப்பாட்டைக் குறைத்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அவன் ஷர்ட்டுக் கடியில் எல்லையில்லாமல் பருத்து வந்தான்.

மாலுமிகள் சிரித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் ஒருவனைக் காவல் போட்டார்கள். அவர்களும் தெரிந்துகொண்டார்கள். காலையில் சாப்பிட்டவுடன் திருட்டுத்தனமாக அவன் கையை நீட்டிப் பிச்சையெடுக்கப் போவதைக் கவனித்தார்கள். அவனது ஏந்திய கையில் மாலுமிகள் ஒரு பிஸ்கோத்துத் துண்டை போடுவார்கள். உடனே அவன் அதை ஷர்ட்டுக்கு அடியில் ஒளித்து விடுவான். பணப் பேய் பிடித்தவன் தங்கத்தைக் கண்டதும் தாவிப் பிடிப்பதைப்போல அதை வாங்கிக்கொண்டான். மாலுமிகள் கருமித்தனம் செய்யவில்லை.

பண்டிதர்கள் விவேகிகள். அவன் இஷ்டப்படி விட்டுவிட்டார்கள். அவனில்லாதபோது அவனிருந்த அறைக்குச் சென்று பார்த்தார்கள். எங்கு பார்த்தாலும், தலையணை முதல் மெத்தை வரை எங்கும் உணவுப் பொருள்களை ஒளித்துவைத்திருந்தான். இருந்தாலும் அவனுக்குப் பைத்தியமில்லை. மீண்டும் பஞ்சம் ஏற்படாதபடி முன் ஜாக்கிரதையுடன் தடுத்துக் கொள்ளுகிறான். அவ்வளவுதான். அதுவும் தெளிந்து விடும் என்றார்கள் பண்டிதர்கள். அப்படியே தெளிந்தது. பெட்போர்ட் கப்பல் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோ வளைகுடாவுக்குள் போகுமுன் அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்து விட்டது.

காதல் கதை

வில்லியம் ஸரோயன்

இந்தப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்துகொள்ளு கிறீரா அல்லது அந்தப் பக்கமாக உட்காருகிறீரா? என்று *சிகப்புக் குல்லா கேட்டான்.

ஊம் ம்...? என்று அந்த வாலிபன் கேட்டான்.

இந்தப் பக்கமே சரிதானே? என்று சிகப்புக் குல்லா கேட்டான்.

ஓ! என்ருன் வாலிபன். சரிதான்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு ஒரு டைம் (அமெரிக்க சில்லரை) கொடுத்தான். சிகப்புக் குல்லா அந்த சின்ன மெல்லிய காசை வாங்கிக்கொண்டு வாலிப னுடைய கோட்டை மடித்து ஸீட்டில் வைத்தான்.

"சிலருக்கு ஒரு பக்கம் பிடிக்கும், இன்னும் சில ருக்கு மறுபக்கம் பிரியம்" என்ருன் அவன்.

என்ன? என்ருன் வாலிபன்.

சிலருக்கு ரயில்லெ போகும்போது ஒரு பக்கத்தி லிருந்துகொண்டு சிலதைத் தான் பாக்கப் பிரியம், இன்னும் சிலருக்கு போகும்போதும் வரும்போதும்

---

* நம்மூர்களில் சிகப்புத் தலைப்பாய் என்ருல் போலீஸ் காரன் என்பது வழக்கு: இங்கு ரயில்வே கண்டக்டரைக் குறிக்கிறது. அமெரிக்க ரயில்களில் கண்டக்டர் உண்டு; அவர்கள் பெரும்பான்மையாக நீகிரோவர்கள்.

இரண்டு பக்கமும் எப்படி இருக்கு என்று பார்க்க ஆசை, ஆனால் இதற்கு எதிரிடையாகவும் மனுஷாள் இருக்கிறார்கள். ஒரு ஸ்திரீக்கு வெய்யில் மேலே படுவதிலே பிரியம், உடம்புக்கு நல்லது என்று படுத்திருப்பாள், வரும்போது அந்தப் பக்கத்திலெ வெயிலிலே உட்காரணுமாம், இந்தமாதிரி இதை எல்லாம் வாலிபனுக்கு விவரமாச் சொல்லணுமா, எல்லாத்தையும் சொல்ரதுன்னு ரொம்ப நேரமாகுமே, மேலும் இன்னிக்கி காலெ மொதல்லெ இருந்தே உடம்புக்கு ஒருமாதிரியாக இருக்கு, எல்லாவிடத்திலும் முகத்தை சிரிச்சாப்பிலெ வைத்திருக்க முடியலியே, அப்படியிருந்தால்தானே நல்லது என சிகப்புக் குல்லா நினைத்தான்.

நான் அப்படி இருக்கணும்னு தானே எல்லாரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்றும் நினைத்தான்.

இந்த வாலிபன் குமாஸ்தாவாக இருக்கவேண்டும், ஞாயிற்றுக்கிழமை – லீவு – அதுதான் ஒரு பெரிய நகரத்திலிருந்து இன்னொரு சின்ன ஊருக்கு குசாலாகப் போயிட்டு அன்னிக்கே திரும்ப நினைச்சிருக்கான்; 'ஆனு' ஏன் இந்த வாலிபன் எதையோ பறிகொடுத்த மாதிரி, எல்லாரும் சொல்ராளே,—லோகத்துக்கே செத்துப்போன மாதிரி—ஏன் இருக்கணும்னு தான் புரியலெ. பையன் சிறிசு. காலேஜ் பட்டம் இருக்காது; ஹைஸ்கூல் வரை படிச்சுப்புட்டு, ஏதாவது ஒரு ஆபீஸ்லெ வேலெ கெடச்சிருக்கும், இருபத்தி மூணு வயசுன்னு சொல்லலாம், காதலோ என்னமோ. எப்படி இருந்தாலும் யார் மேலும் எந்த நிமிஷத்திலும் காதல் கொண்டு விடுவான். தாண்டுகோல் வேண்டாம் என

சிகப்புக் குல்லா நினைத்தான். சோகமோ கனவோ கண்ணில் குடியிருக்கு, — வர்ணப் பட்டும், வளர்ந்த கேசமும், வயணமான மெதுவான சர்மமும் தென் பட்டால் கட்டாயம் காதல் கொள்ளுவான்.

திடீரென்று விழித்துக்கொண்ட மாதிரி, வாலிப னுக்கு சொப்பனவஸ்தை நீங்கினது ; சிகப்புக் குல்லா வுக்கு என்னமோ ஒரு மாதிரியாப் போச்சு.

ஓ; கோழிக் கனவு மாதிரி கண்டுகொண்டிருந்து விட்டேன் என்றான் வாலிபன்.

அவன் தனது தலை வலதுபக்கத்தருகில் விரல்களை ஆட்டிக் காண்பித்தான். அந்தப் பக்கம்தான் கோழிக் கனவு தோனும் என்று நினைக்கிறவர்கள் செய்கிற மாதிரி.

உனக்கு பக்ஷிஷ் குடுத்தேனா ? என்றான்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு ஒரு மாதிரியாப் போச்சு.

ஆமாம் சார் என்றான்.

வாலிபன் தன் முகத்துக்குநேராக இடது விரல் களை ஆட்டினான்.

என்ன செய்கிறேன் என்பது எப்பவும் அடிக்கடி மறந்துபோகும், ரொம்ப காலம் கழித்து, சில வருஷத் துக்கு அப்புறம்தான் ஞாபகம் வரும், நான் உனக்கு எவ்வளவு குடுத்தேன் ?

பையன் என்ன விளையாடுறானா, வேலை உடுறானா, என்னா நேத்து பொறந்தே எங்கிட்ட இந்த — என நினைத்தான் சிகப்புக் குல்லாய். அவன் குடுத்தது ஒரு டைம் ; ஐந்து டாலர் தங்க நாணயம் எதுவும் குடுத் தேன்னு கதைவுட்டான்னா இதுதான் குடுத்தேன்னு காமிச்சுப் புடுவேன்.

நீ ஒரு டைம் குடுத்தே என்றான்.

வருத்தப்படறேன், இந்தா என்றான் வாலிபன்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு இன்னொரு டைம் கொடுத்தான்.

தாங்க்ஸ், சார், என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

நாம வரும்போது என்னமோ சொன்னியே? என்றான் வாலிபன்.

பிரமாதமா ஒன்னுமில்லெ, சில பேருக்கு ஒரு பக்கத்திலெ உக்காரப் பிரியம் இன்னஞ் சில பேருக்கு அந்தப் பக்கத்திலெ இருக்கப் பிரியம்'னேன் என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

அப்படியா, இது சரிதானே, என்றான் வாலிபன்.

சரிதான், வெய்யில் படாத இடத்திலே இருக்கணும்னு பிரியமில்லாட்டா என்றான் சிகப்புக்குல்லா.

இல்லெ, எனக்கு வெய்யில்பட்டா பரவா இல்லெ என்றான் வாலிபன்.

சுகமா இருக்கு என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

அப்படித்தானா என்று பகல் வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறமாதிரி வாலிபன் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான்.

இங்கெ எல்லாம் சூரியன் படாது, கூரை போட்டிருக்கிறார்கள், ஊருக்கு வெளியே வண்டி போரப்ப நல்லா வெய்யில் உழும். கலிபோர்னியாக்காராளுக்கு எல்லாம் அது பிடிக்கிறதில்லை, அந்தப் பக்கமாக போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்கள். நியூயார்க்கிலிருந்தா? என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

அந்த வாலிபன் நியூயார்க்கிலிருந்து தான் வர்ரான் என்று சொல்லுவதற்கு ஆதாரமே இல்லெ, வேறெ

எந்த எடத்திலிருந்தும் வர்ரான் என்று சொல்றதுக்கு கூட அத்தாட்சி இல்லெ. அப்படி இருக்கலாமோன்னு சிகப்புக் குல்லா நெனச்சான், கேட்டான்.

இல்லெ, நான் கலிபோர்னியாவெ விட்டு வெளியெ போனதே கிடையாது என்ருன் வாலிபன்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு அவசரம் ஒன்றுமில்லே. இருந்தாலும் ரயில்லெ நடமாட்டம் ஜாஸ்தியாயிட்டுது. ஜனங்கள் குப்பங் குப்பமாக வண்டிக்குள் வந்தார்கள். வேறு சிகப்புக் குல்லாக்கள் பெட்டியும் பையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி யாடித் திரிந்தார்கள். இருந்தாலும் அவன் 'காலேத் தேச்ச'மாதிரி நின்று பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த பெண் இவர்கள் பேச்சைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். வாலிபனும் தானும் அவள் மனசில் பதிகிறமாதிரி நினைத்துக்கொண்டான். அவள் என்ன நினைத்தால் என்ன. ரசமான பேச்சு, நல்லதனமாகு, வாழ்வு - அந்தஸ்தில் வேறு வேறு துறையில் இருக்கும் இரண்டு மனுஷாளிடை, அமெரிக்கருக்கும் மேற்கத்தியாருக்கும் உள்ள சகோதர பாவத்தோடு நடக்கிறது.

நானும் கலிபோர்னியாவைவிட்டு வெளியே போனதே இல்லெங்குருன் சிகப்புக் குல்லா.

உன்னைப் பார்த்தா ரொம்பச் சுத்தி இருப்பேன்னு சொல்லணும் என்ருன் வாலிபன்.

ஆமாம். அப்படித்தான். ரயில்லெதான் வேலே, அதுக்குப் பக்கத்திலேயாவது, இப்படியா பதினெட்டு வயசிலெருந்து முப்பது வருஷத்தை கழித்து விட்டேன். ஆறு இந்த மாகாண எல்லேக்கு அப்பாலெ

காலடி வைக்கலெ'ன்றது நெசம் என்ருன் சிகப்புக் குல்லா.

ஆனு இந்தப் பக்கமா வர்ரவங்க ரொம்பப் பேரெ பாத்திருக்கேன் என்ருன் மீண்டும்.

நியூயார்க்குக்குப் போகப்படாதுன்னு இல்லெ, என்னிக்காவது போனுப் போச்சு என்ருன் வாலிபன்.

உன்னெப்போல வாலிபன் போகனும்னு ஆசெப் படரதிலெ குத்தம் ஒண்ணுமில்லெ. இந்த வட்டாரத் திலெ நியூயார்க் ரொம்ப நல்லாத்தான் இருக்கனும் என்ருன் சிகப்புக் குல்லா.

லோகத்திலியே பெரிய பட்டணம் என்ருன் வாலிபன்.

ஆமாம் என்ருன் சிகப்புக் குல்லா, தன்னை ரொம்ப வருத்தத்தோடு இழுத்துக்கொண்டு போகிறமாதிரி அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

சுகமாய் போய் வா என்ருன்.

நல்லது என்ருன் வாலிபன்.

சிகப்புக் குல்லா வண்டியைவிட்டுப் போய் விட்டான். வாலிபன் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான், அந்தப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிற பெண் தன்னைப் பார்க்கிருள் என்பதை தலையை உள்ளே இழுக்கும்போது பார்த்துவிட்டான். அவள் அவசரமாகத் தலையை அந்தப் பக்கம் திருப்பிக்கொண் டாள். அவளைத் தட்டுக்கெட வைக்காமல் இருக்க இவன் கழுத்து சுளிக்கிக் கொள்ளும்படி அவசரமாகத் திரும்பினன். வெளியே பார்த்துக்கொண்டு ஜன்னல் பக்கத்திலிருந்த தலையை உடனே திருப்பி பழைய இடத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். அதே சமயத்தில்

கடைசியாக எத்தனையோ இடத்துக்குப்போக ஆரம்பிச்சுட்டோம், அவளைப்போல் பலரைப் பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டோம், யாராவது ஒருத்தியெ கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலே குடியேறி, வீடும் வாசலுமா...கொஞ்ச நாளிலே குஞ்சும் குழந்தையுமா வாழ ஆரம்பிச்சுட்டோம் என நினைக்க ஆரம்பித்தான்.

ரொம்ப ஆசையாத்தான் இருந்தது என்றாலும் அவளெ கொஞ்சநேரம் பாக்கலெ. கடைசியா அவளைப் பார்த்தான், தட்டுக்கெட்டு முழித்தான், முகம் சிவந்தது, வாயை மென்று முழுங்கிக்கொண்டு சிரிக்க ரொம்ப சிரமப்பட்டுப் பார்த்தான், முடியல்லெ. அந்தப் பெண்ணாலேயும் முடியல்லெ.

வண்டி புறப்பட்டு பத்து நிமிஷம் கழிச்சு நடந்தது. அப்பொ ரயில் ரசமான சத்தம் கொடுத்துக் கொண்டு மலைப்பாங்கு வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆச்சரியமான சக்தி, (காதல் மாதிரி) சிரித்துப் பேச, இயற்கையாய்ப் பேச வசதி அவளை மெது மெதுவாகப் பேச்சுக்கொடுத்து கடைசியில் காதலிக்க வசதி எல்லாவற்றையும் ரயில் அளித்தது.

அப்புறம் ஒரு நிமிஷம் வரை இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், அப்புறம் நாலு நிமிஷம் கழித்து அப்படியே பார்த்தார்கள். எதிர்ப் பக்கத்தில் ஜன்னல் வழியாகத் தெரிவதைப் பார்ப்பதுபோல பாவனை செய்துகொண்டு பார்த்தார்கள். கடைசியாக இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள், வெளியில் பார்க்கிற மாதிரி.

கடைசியாக வாலிபன் கேட்டான் நியூயார்க்கி லிருந்து வருகிருயா என்று.

என்ன சொல்லுகிரேம் என்று அவனுக்கு தெரி யல்லெ. என்னடா அசட்டுத்தனமா இருக்கென்னு நினைத்துக்கொண்டான். சினிமாப் படங்கள்ளெ இந்த ரயில் காட்சியில் தோன்றும் வாலிபர் மாதிரி இருக்க முடியல்லெ.

ஆமாம் அங்கிருந்துதான் வரேன் என்ருள் அந்தப் பெண்.

என்ன என்று கேட்டான் வாலிபன்.

நியூயார்க்கிலிருந்து வருகிருயா'ன்னு என்னைக் கேட்கலெ என்ருள் பெண்.

ஓ, ஆமாம் கேட்டேன் என்ருன் வாலிபன்.

ஆமாம், அங்கிருந்துதான் என்ருள் பெண்.

நீ நியூயார்க்கிலிருந்து வருகிருய் என்று எனக்குத் தெரியாது என்ருன் வாலிபன்.

உனக்குத் தெரியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும் என்ருள் அவள்.

சினிமாப் படத்திலே அந்த வாலிபர்கள் சிரிக்கிற மாதிரி சிரிக்க அந்த வாலிபன் ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டான்.

உனக்கு எப்படித் தெரியும்? என்ருன் அவன்.

ஓ எனக்குத் தெரியாது என்ருள். சேக் ரமன்டோ வுக்கு போகிறியா?

ஆமாம் என்ருன். நீ?

நானும் தான் என்ருள்.

ஊரெ விட்டுவிட்டு அவ்வளவு தூரத்திலே என்ன செய்யரே? என்ருன்.

நியூயார்க் என் ஊரில்லெ. அங்கே நான் பிறந்தேன். வளர்ந்ததெல்லாம் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில் தான் என்றாள்.

நானும் அங்கெ தான் வளர்ந்தேன், அங்கெயெ தான் என்றான்.

நானும் அப்படித்தான். சில மாசமாத் தான் நியூயார்க்கிலிருக்கேன் என்றாள்.

நான் பிறந்தது சான் பிரான்ஸிஸ்கோவில் என்றான். இங்கெ நிறைய எடமிருக்கே வெயில் சுகமாக இருக்கும் என்றான், வாலிபன் ரொம்ப சிரமத்தின் பேரில்.

சரி என்றாள்.

நடை பாதையைத் தாண்டி அவன் உட்கார்ந்திருப்பதைத் தாண்டி உட்கார்ந்தாள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமெ டிக்கட் குறைச்சல் இல்லியா; சேக்ரமென்டோவுக்குப் போகலாம்னு நெனச்சேன் என்றான்.

நான் அந்த எடத்திற்கு மூன்று தடவை போயிருக்கிறேன் என்றாள்.

வாலிபனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. வெயிலும் சுள் என்று சுகமாகக் காய்ந்தது. பெண்ணும் அற்புதமாக இருந்தாள். அவென் நினைப்பு தப்பாதெபோனுக்கா, திங்கட்கிழமை காலையில் வேலே சீட்டுக் கிழியாமப் போனுக்கா, அமெரிக்கா சண்டை ஆரம்பிக்காமல் போனுக்கா,—ஆரம்பிச்சா சிப்பாயாகச் சேர்ந்து காரணமே இல்லாமெ செத்து விழவேண்டியதுதான்,—என்னிக்காவது ஒருநாள் முயன்று அவளைப் பழக்கம் பிடிச்சு கலியாணம் செய்துகொண்டு குடியும் குடித்தனமுமாக......

அவனும் வெயிலில் சாய்ந்துகொண்டான். ரயில் ரசமாக சப்தித்து ஓடியது. காதலோடு சிரித்தான். அவளும் காதலுக்குத் தயாரானுள்.

அடுத்துவரும் ஜோதிச் சுடர்கள்

தினக்குரல்

ரா. வெங்கடாசலம் எழுதிய அற்புதமான தமிழ் நாவல்

முதல் தளிர்

பி. வி. சுப்பிரமணியன்

கந்தர்வன்

லா. ச. ராமாமிர்தம்

குலவதி

ஸ்ரீமதி சேது அம்மாள் எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பு

மனநிழல்

ந. பிச்சமூர்த்தி

ஞானதா

சரத்சந்திரர் நாவல்

வி. எஸ். வெங்கடேசன் மொழிபெயர்ப்பு

சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்கள்

பிரதிமாதமும் வெளி வருகின்றன

ஜோதி நிலையம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

எமது இதர வெளியீடுகள்

		ரூ.	அ.
மலரும் மணமும் (கதைகள்)	பி. எஸ். ராமையா	3	8
விடி வெள்ளி (கதைகள்)	ரா. ஆறுமுகம்	3	8
விஜயம் (நாவல்)	வ. ரா.	3	8
சினிமா (படங்களுடன்)	பி. எஸ். ராமையா	3	8
ஊர்வசி (நாடகங்கள்)	ந. சிதம்பர சுப்ரமண்யன்	2	8
பசி (நாவல்)	க. நா. சு.	2	8
ஹரிஜன் (நாடகம்)	பெ. கோ. சுந்தரராஜன்	2	0
அபலை (கதைகள்)	என். எஸ். ஸ்ரீநிவாஸன்	1	12
காணாமலே காதல் (கதைகள்)	கு. ப. ராஜகோபாலன்	1	12
ராதையின் பிரார்த்தனை (நாவல்)	து. ரா.	1	8
ஸந்தியா	சரத் சந்திரர்	1	8
உஷா	சரத் சந்திரர்	1	8
அநுராதா	சரத் சந்திரர்	1	0
ஹேமாங்கினி	சரத் சந்திரர்	0	12
பிரேத மனிதன் (நாவல்)	'புதுமைப்பித்தன்'	1	0
துருக்கி	எஸ். எஸ். மாரிசாமி	1	0
ஸ்டாலின் நீதி	ஆர். வேங்கடராஜுலு	1	12

பிரபல எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்கள்
பிரதிமாதமும் வெளி வருகின்றன.

விவரங்களுக்கு

ஜோதி நிலையம்

திருவல்லிக்கேணி — சென்னை